

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

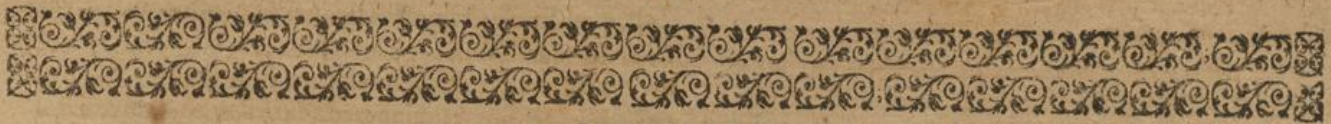
Francofurti, 1620

Annotationes Henrici Stephani

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1372)

IN PRIOREM PLUTARCHI LIBELLUM SEU ORATIONCVLAM AVT COMMENTARIOLVM

περὶ σαρκοφαγίας, id est, De esu carniū,

Annotationes HENR. STEPHANI.

Ac. 993. lit. b. versu cuius initium est δάραν, scribendum videtur περιέθετο seu περιέθετο, participium enim περιέθετος orationem suspensam relinquit. Sed & accusatiuus περιέθετος in dativum περιέθετον mutandus esse videtur, & articulus τε post προφιλῶ ponendus. Denique hic locus ita videtur esse legendus, & νεκρῶν στοιμάτων ἐπέθετον περιέθετο περιέθετος ἔφα και προφιλῶ, τὰ περιέθετο εἶπιν μὲρον ἔμπεσον. &c. Sed in hac quoque lectione aliqua mihi suspensa sunt. Ne hoc quidem omittendum est, pro προφιλῶ inveniri scriptum & προφιλῶ.

V. ἔρπον. lit. c.] Est scriptum ὀβελῶσ' cum apostropho, tanquam positum sit pro ὀβελῶσι: sed malim ὀβελῶσι. Sunt autem hi versus ex Iliadis libro μ.

V. ερπῶδε.] Particula ε quæ est ante διδάσκοντα, aptius collocaretur ante ἡγεταίῳ μινον.

V. ἡ ἔρ.] Alia fortasse particula quam ἡ scripta hî: à Plutarcho fuit: quam tamen non omnino excludo.

V. αἰπῶ.] Non dubito quin particula ε locum infinitivi ἔρ occupet. Pro εἶπιν autem scribendum esse dixerim εἶπιν, vel αἶπιν εἶπιν, pro αἶπιν.

V. αἰπῶ.] Interpono post αἰαρχαίον, non post ὀβελῶσι: item post ἀστυφύλοισ.

V. πν ὀκ. l. d.] Articulus hic αἶ omnino superuacaneus est: & ex ultima nominis ἡδονῆς syllaba perperam repetita factum esse eum, mihi est verisimile: quippe qui alibi talia menda obseruaram.

V. ἔρπον. lit. e.] Pro εἶπιν quid reponi debeat, assequi coniectura nequeo. nec totam huius loci depravationem in his verbis versari puto. Pro εἶπιν, quidem in quibusdam codicibus scriptum est εἶπιν: sed simul etiam dativus ὄρεσι καρποφόροις in accusatiuus ὄρεσι καρποφόροις mutandi videri possent. Cæterum descriptionem istam ex poeta quopiam suspensam esse existimo.

V. φλοῖον. lit. f.] Crediderim φλοῖον perperam hic esse scriptum (repetendo ex proxime præcedentibus) pro φλοῖον.

V. παρῶν.] Repone ζ-δωρὸν π.

Pag. 994. v. πινῶ. l. a.] Fortasse pro πινῶ scribendum fuerit πινῶ.

V. λω. lit. b.] quid ad rem hæc comparationes? Nihil certe, meo quidem iudicio. Quum autem contra hæc verba quæ pagina proxime sequente habentur, ἐμ' οὐδὲν ἡμᾶς διχαπῆ, οὐχ ἔσται αἰθρῶν εἶδος, &c. optime cohæreant cum illis, ἀνὰ διὰ καὶ κέλευθον εἶπιν εἰς χάριτος ἢ φύσιν εἰκέν ἐξονεγκῆν, interiectas in se comparationes aliunde huc migrasse puto. Fortasse autem librario istud ex eo contigit quod ex duabus chartis vnam pro altera sumperit, deinde animaduerso errore, ad suam quidem redierit, sed delere quæ ex aliena descriperat, oblitus sit.

V. μέλα. l. c.] In sequentibus verbis paulo aliam lectionem interpretatio mea sibi finxit, sicut & in aliis quibusdam huius opusculi locis.

V. πινῶ.] Pro ὄρεσι reponi debere αἶραι, manifestum est. Sed & ἐρεβάτιον mendose scriptum esse negari non potest: nihil aut magis è propinquo accipere possumus quod substituiamus, quam ἐρεβάτιον. Videndū autē an & casum mutare necesse sit, ac scribere ἐρεβάτιον in genitio, sicut αἶραι genitium est casus.

V. γρεῖα.] Aliam potius genitium quam hunc ἀποδείξιον Plutarchum copulasse cum πλεμυμάτων arbitror.

V. ἀερόσι. l. d.] Pro ἔρπον scribo π, & κεφάλαιον pro πὶ φύλακον. Possit tamen & πὶ κεφάλαιον legi, sed omitiendo eundem articulum in versu præcedenti: ut πὶ non mutetur in π, sed plane expungatur.

V. ῥήσι.] scribe potius ὀκλέσι.

V. πῶ.] Sequentibus verbis errorem subesse, persuasum habeo.

V. θανῶσι. l. e.] Malim κατὰ εἶπον quam κατὰ εἶπον. Existimo autem posse referri ad ea quæ scribit in libello quo dicitur utra animam in sint prudentiora, de lyncibus & hiundinibus: ὄντι δὲ καὶ περιέθετος Ἀπίπαιρος ἑρχαλῶν ἀλιγυρῶν κατὰ εἶπον, ἔκ αἰδῶ πῶς παρῶδε τὰς λυγὰς καὶ τὰς χελιδόνας. ὡς αἰ μὲ ὀκπέσι πινῶ.

τάπαι κρύπλουσαι καὶ ἀφαιζουσαι τὸ λυγούριον· αἱ δὲ χελιδόνες ἔξω εἶπον· φορμῶσι διδάσκουσι τοῖς νεοπίοις ἀφίναί το περιέθετον. Verum si dictum illud ad hoc referretur, genitiuus διαίτης aliter interpretandus esset.

V. εἶπ. ὄ.] Pro διήρησι multo esset aptius διήρησι, si eiusdem cum verbo φησὶν temporis esset.

V. ἡκού. l. f.] Nullam hic locum videtur posse habere participium περιπέμματα: quare videndum annon potius scribendum sit παραπέμματα, & addendus genitiuus νεκρῶν, vel πινῶ. Paulopost autem pro αἶραι fortasse rectius scriberetur αἶραι.

V. ἡκού.] Cum accusatiuus ἀρχῶν aut scribus fuit genitiuus ὀρκοφαγίας, aliunde ei similis, aut relictus subaudiendus. Ita enim loquitur, si verbum verbo reddatur. Accepimus illos homines d cere, naturam habere principii. Ego verti, Carnium esum à natura esse profectum. Poterim dicere etiam, A natura manasse. Non male autem reddatur & sic A unctus, quum carnes edimus, id facere natura autore. V. Ibricius, A unctus carnes edere natura autore. Sed videri possint aliqua deesse inter verba hæc, ἀρχῶν ἡ γὰρ τῶν φύσιν & ea quæ proxime sequuntur, ἡ γὰρ ἐκ εἶπον ἀφαιζουσαι φύσιν τὸ ὀρκοφαγίαι: aut pro ὀκ aliam particulam reponi debere. Id autem est quod in mea interpretatione sequutus sum: reddens, Imo vero hominem in esu carniū naturam non sequi.

P. 995. v. ε. l. a.] Adverbii αἶπιν interpretatio non nihil negotium mihi exhibuit. Ego hæc verba, αἶπιν τῆ λειότητι ἡδιδόντων existimaui non aliud significare quam ἡδὲ εἶπιν τῆ λειότητι. ideoque verti, Eo ipso quod læues dentes præbet. Perinde est certe ac si diceret, iam inde à prima corporis nostri constructione seu fabricatione esum carniū emittat: v. pote dans læues dentes, os angustum, &c. Possit & ita exponi, iam inde ab eo tempore quo dat læues dentes, os angustum, &c. Vidi autem qui in tali loco αἶπιν interpretarentur, suo ipsius iudicio, sua ipsius sententia. Sed hoc interpretationis genus minime mihi placuit.

V. κοπί.] Pro πινῶ legitur etiam πινῶ. Illam certe vocem nunquam reperio: at πινῶ videndum est an vllat huius loco convenientem significationem habere possit. Ego in mea interpretatione vocem delegi quæ saltem rei de qua agitur aptam significationem haberet.

V. μαλαχ. l. c.] Suspectum est hoc participium κρεσσάπινον.

V. πινῶ.] Fortasse non ἀκρεσσάπινον scripsit huius libelli autor, sed ἀκρεσσάπινον. ut sit sensus, Difficile est concoctionem illas carnes superare: quod si etiam superauerit, tamen gravitates & morbosas cruditates inducunt. Sed quum antea simplici κρεσσάπινον usus esset, videtur dicendum potius fuisse eidem κρεσσάπινον: nec absurdum vero est, præpositionem participio isti præfixam alienum locum occupare.

V. δαμό. l. d.] Verba hæc, καλὸν ὦ Ζεὺς κί δωρον, præcedentibus iungi non debent, sunt enim non Diogenis, sed Plutarchi, aut eius quicumque est libelli istius autor, Diogenem irridentis. Hæc autem verba, ὦ Ζεὺς &c. perinde interpretatus sum ac si interrogatiue legerentur, continuado v delictum ironiam, quæ ab his verbis incipit, καλὸν ὦ Ζεὺς κί δωρον. Multo enim plus gratia huic lectioni inesse videtur.

V. ῥόσι.] Rectius interpungeretur ante περιεκεκλιμένον, ut iungatur hoc verbum cum sequentibus: & subaudiendum erit eidem cum præcedentibus, aut certe περιεκεκλιμένον.

V. πινῶ. l. e.] Ex scripto quopiam Ionice dialecto vte supra hæc sunt: quæ & alibi à Plutarcho afferuntur.

V. γαι.] Hæc verba minime mendocarent: neque ipsius autoris sunt, sed aliunde petita: verum locus esse etiam imperfectus videtur.

V. ἡκού.] Hæc quoque verba γοναί τ' ἔπιτα, multum facessere negotiū possint ei qui locum unde sunt d'prompta, non nouerit: quum ex illis solum nullus elici sensus possit. Sciendum est igitur ea posteriore quidem loco vacare, at in priore esse initium loci cuiusdam Pindarici, Olympiorum ode 6. eius enim strophæ quintam versiculis istis claudit.

In prio-

...σπρωγών σου ἰταίρους
Διὶ καὶ πατρὶν μὲν Ἡ-
ραὶ παρθεναίαν κλαδίσσας
γυῖαί τ' ἐπιτ' ἀρχαῖον ἐνθάδε ἀλλο-
θιστὸν εἰ φεύρομεν, Βοιωτίας
μὲν ἰσὶ γὰρ ἄγγελος ἐρδός
ἠὲ κόμην σκυτάλα Μοισαῖα, γλυκὴς
κρητὴρ ἀγαθῶν ἀοιδῶν.

Relatum autem & inter proverbia fuit hoc dictum, Βοιωτία
ἴ. Affert vero scholiastes huic eisdem postea eadem de re
locum ex dithyrambis, λέω ὅτι οὐκ αὖτε τὸ Βοιωτικὸν ἔθνος ἔλεγον. Quin-
etiam praecedens ille locus, ἐπιτ' αὖ σὺς, ex eodem enarratore
emendari potest: afferente ex Cratino, ἐπιτ' εἰς αἰὲν σοβοιοικῶν
περὶ φόρον γυῖος αἰδοῦν.

V. 705.] Alicubi legitur mihi videor Heracliti dictum ita scri-
ptum, ἐνθα γῆ ξηρὴ, ψυχὴ σφωτάτη.

V. 706.] De his verbis γυῖαί τε ἐπιτ' dixi in annotatione ab-
hinc secunda.

V. 707. l. f.] Cum verbis ἐμφραξὴ & τυφλώση deest particula
πε. Alioqui in ἐμφραξὴ, & τυφλώση, mutanda essent.

V. 708.] Reponendum est ἀθρήσαις, pro ἀθροίσαις.

Pag. 996. v. ἔτω lit. a.] Pro ἀλακείμενος inuenitur scriptum &
ἀλακείμενος: quae lectio magis mihi placet, ut magis cum praece-
dentibus cohaerens. Quum enim meminerit antea τὸ πρὸς φι-
λαθροπία ἐθιστὸν, apte subiungeretur, τίς γὰρ οἱ τὸ πρὸς ἀνθρώ-
πων ἀλακείμενος πρὸς ἀλλότεια κακὰ. Ἐσὶ μὲν φιλὰ, ἀδικήσεις ἀνθρώπων
Eam lectionem in mea etiam interpretatione sequutus sum.

V. 709.] Ita interpretatus sum hunc locum ac si scriptum
esset ἀλακείμενος, non διαλεγόμενος. neq; enim dubito quin vera
sit illa lectio, non haec: praesertim quum ἐμνήστω non accusa-
tium sed genitiuum poscat. Non ignoro alioqui pro altero
illo verbo ἐμνήστω videri facere hęc quę pag. proxime sequen-
te habentur, Ἐμνήστω μὲν ἐκεῖ κοινότερον ἔλεγον. Sed in his aliquid mi-
hi suspectum est.

V. 710. l. b.] His verbis ἐπὶ τῆς λέγουσιν, subesse mendum
aliquid videtur.

V. 711. l. c.] Satis notum & tritum est proverbium μυχῶν
ἀφρον: (ab Erasmo tamen praetermissum) unde non dubium
est quin ἀφρον pro ἐρεῖ reponi hic debeat. Verum hac emenda-
tione totus iste locus minime sanatur.

V. 712.] Post genitiuum Ἐμπεδοκλείου desiderantur Em-
pedoclis versus, in quibus dicit eum ἀμνησθεῖν τὰς ψυχάς.

IN POSTERIOREM PLUTARCHI LIBELLUM

seu oratiunculam aut commentariolum περὶ σαρκὸς φαρμάκων,
id est De esu carniū,

Annotationes HENRICI STEPHANI.

P. 996. v. σαρκῶν l. c.] Pro ὠδίας videtur reponendum ὠδί-
ων: ut versus hexameter sit, ὠδίων ὠδίας κικλήσκον, ἀπίστας τὸ γόος
πε. Videat tamen lector nunquid aptius excogitare possit
quod in locum vocis illius reponat.

V. 713.] Repono ἐμπλακίμενος: sumque hanc meam casti-
gationem in mea quoq; interpretatione sequutus.

V. 714.] Vide Plutarchi Symposium septem sapientum.

V. 715.] Pro εἰσὶν scribendum est εἰσὶν: alioqui mutan-
dam aliud quidpiam hoc in loco fuerit.

V. 716.] Particula ἢ post ἀδύατον loci huius sententiam per-
turbat: ideoque illam in mea interpretatione praeterii: simulq;
interpunctionem quae post ἀδύατον erat, post αἰαμδρότης col-
locavi. Quin etiam ex χρησόμεθα feci χρησόμεθα.

P. 997. v. ἔτω lit. b.] Pro ἀφ' ἢ: minime dubium est quin re-
poni debeat ἀφ' ἢ. Paulo post autem pro πρὸς scribendum pu-
το φιλῶ, aut quodpiam aliud verbum.

V. 717. l. c.] Manifesto errore φθόνον pro φόνον scriptum fuit.

V. 718.] Cum infinitiuo γίνεσθαι deest vel ἐκέλευσε, vel ἐδομή-
σατο, vel aliquid huiusmodi.

Ibidem.] In praecedentibus editionibus scriptum est πρὸς
quod vocabulum minime locum hic habere nemo non vi-
deat. At ἐρέσεις, quod repositum fuit, vel ex Thucydide con-
firmari potest, qui θροφῆς & θυρώματα itidem coniungit.

V. 719. l. d.] Vel pro ἔργον scribendum est οἶκον, vel ποιούτων ἔρ-
γον exponendum est οἶκον οὕτως εἰρησμένον.

V. 720.] Quidam post δέπνον non ponunt interrogationis
notam, verum post ἐμψυχον: hoc modo, ποῖον οὐδ' οὐ πολὺ πλεῖς δέ-
πνον, εἰς ὃ ἔδαναι ποδῶν π' ἐμψυχον; Atque adeo haec in praecedenti-
bus editionibus Aldina & Germanica ita scripta sunt: nisi
quod Aldina post ἐμψυχον hypostigmen, non interrogationis
notam, habet.

V. 721. l. e.] Pro π' repono γ', id est saltem.

V. 722.] Pro μέρη crediderim scriptum fuisse γῆ, aut ali-
quid huiusmodi.

V. 723. l. f.] In mea interpretatione non sequutus sum
eos codices qui interrogationis notam habent post γλασσυ-
μεν. Quum enim res sit quae commiserationem potius quam
risum mouere debeat, magis rationi consentaneum esse vide-
tur accipi μὴ γλασσυμεν pro Haud quaquam rideamus, vel
Absit ut rideamus.

P. 998. v. δόγμα l. a.] Non dubito quin vox πειλαῖα mendo-
se hic scripta sit.

V. 724.] Ante ἔπ' aliquot verba desiderantur: quum hic Stoi-
corum ἔπιπροσέξ' ponatur. Fortassis ab autore fuerunt hęc scri-
pta, ἀλλὰ φησὶσαν ὅτι: aut certe aliqua huiusmodi.

V. 725. l. b.] Pro ἐόντων reponendum puto πρὸς αἰώνων, ut sit
sensus, Nicerati, Theramenis, & Polemarchi necem inultam
relinquebant, Nihil illorum necesse commouebantur.

V. 726.] Pro πρὸς αἰώνων reponendum fuerit (ut opinor) voca-
bulum quod crudelitatis significatio ē habeat: sed ex iis quae

talem significationē habent, nullū mihi in mentem venit cui-
us scriptura vocis illius scriptura vicina sit. Hoc igitur tantū
dico, ὅτι ἐπιπρὸν aut ἐπιπρὸν ad illam magis accedere quam ὠμῶν.

V. 727. l. c.] Verba haec, θέρων ἀλλογὰς πεισελλουσα γῆτον,
hexametrum versus efficiunt, qui fortassis est Empedoclis.

V. 728.] Post γῆτον non debuit collocari πλεία σιγή, quum
sententia adhuc pendeat, ut ex mea interpretatione cogno-
sces. In ultimo autem versu post διαφθεῖραν ponendam esse in-
terrogationis notam, ex eadem intelliges. Praeterea vero ita
verbi ac si non ἢ ἀμνησθέντων sed τὸ ἀμνησθέντων legeretur.

V. 729. l. d.] Post ἢ βέλπον sistenda est oratio, posita inter-
rogationis nota, aut saltem interpunctione, si particula π' satis
per se declarare interrogationem videtur.

V. 730. l. e.] Pro ὠνητέραν quum dubitare quid reponen-
dum esset, locum in mea interpretatione vacuum reliqui. Nā
etiam si ὠνητέραν pro Venaliorem, & ὠνητέραν pro Vtiliorem
constaret inueniri, neutrum aptum loco significationem ha-
bere dicerem. Sumpta est autem haec siue historia siue fabula
ex Cresphonte Euripidis. Meminit Aristoteles in Arte poeti-
ca, Pausanias quoque & Hyginus.

V. 731.] Genitiuus φόνου nullo modo stare hic posse vide-
tur. Tolerabilior esset haec lectio, ὅσον οὐ πρὸς θελήσει κίνημα ποιῆς,
φόνου Ἐθός. Nisi forte pro φόνου Ἐθός scribendum est Ἐθόν
Ἰθός.

V. 732. l. f.] Pro θεός suspicetur fortassis aliquis scriben-
dum esse θεός.

V. 733.] Pro ἀπ' ἢ non dubito quin scribendum sit πρὸς αἰ-
ῶν. Hoc quidem certe constat, pro ἀπ' ἢ, reponendum esse vel
πρὸς αἰ-
ῶν, vel aliud verbum quod eandem significationem ha-
beat. Nullo enim modo ferri potest ἀπ' ἢ, quum aliud hoc
loco significare non possit quam ἀπ' ἢ quod sequitur, & ta-
men sententia verbum contrariae significationis poscat. Post
ἀπ' ἢ autem interpunctio ponenda est: post οἰκείον interroga-
tionis nota. Nisi quis haec tanquam ironice dicta malit acci-
pere.

Pag. 999. v. ἰδού l. a.] Pro πρὸς αἰώνων minime dubium est
quin πρὸς αἰώνων scribendum sit. cuius vocabuli Stoici exposi-
tionem Ciceronianam habes Lexico quod Ciceronianum
Graecolatium inscripsi.

V. 734. (φησιν) Non immerito quis suspicetur reponi debere
δύσμον pro οἰκείον, ut docui in prolegomenis quae has annota-
tiones praecedunt.

V. 735. l. b.] Vocabulum hoc ἀγαθῶν iungi nō potest cum
verbis sequentibus ὡς ἰδού. Tolerabilior esset, εἰ μὴ ὡς ἰδού,
quam lectionem in mea interpretatione sequutus sum, sed
tamen ne ipsam quidem mihi satisficientem.

V. 736.] Multa hic deesse manifestum est, quum propo-
sitionem duntaxat disputationis sequuturā habeamus. Vfus
autem sum notalis in mea interpretatione quibus huiusmo-
di defectus vulgo indicari solent.

IN PLUTARCHI LIBELLVM

περὶ πολυφιλίας

Annotationes HENR. STEPHANI.

Pag. 93. v. 21. b.] Malim φιλίαν κακῶς μὲν βεβαίαν: vt in fine huius libri legimus φίλος βίβλος.

V. λίας l. c.] Post γυναικῶν interpungendum est: videturque cum hoc genitio subaudiri nominatius proxime præcedens ὄρεξις.

V. ρον εἶφ'.] Locus hic affertur & Sympof. lib. 4. sed ibi in editionibus meam præcedentibus omnino est mutilus. sic tamen vt inde repositum hic fuerit ἀπληστον pro ἀχρηστον.

V. καὶ μετὰ l. d.] Rectius ἀποφύονται, vt conueniat cum παραχρηματίαις. alioqui cum ἔχασον & ἀποφύονται & παραχρηματίαις apte iungentur. Sed vt rous modo legatur, copulam & ante ἔρωτα desiderari puto.

V. ῥήθρος] Pro φιλίας reponendum puto φιλίαι. Est saltem melior hæc lectio illa, quippe quæ stare nullo modo potest.

V. καὶ Πατρ.] Qui hic φιλίας dicitur, nominari solet Πυθίας ab aliis: è quibus sunt Cicero & Valerius Maximus. A Luciano autem in dialogo qui Toxaris siue De amicitia inscribitur, inter alia amicorum paria commemorantur non Damon & Pythias, (qui feruntur fuisse Pythagorei) sed Damon & Euthydicus. vbi ne Damon quidem esse idem cum altero potest.

V. ἡ γ. l. c.] Expungenda esse puto hæc verba, & ἐπαίρον: vt legatur, & ἀποφύονται ἐπαίρον, ὡς ἐπερον, interpungendo videlicet post ἐπερον. Intelligit enim hoc esse nominis ἐπαίρος eiy-mum, vt dictum, sit quali ἐπερος. Quo pertinet quod legitur apud Aristotelem, ἐστὶ γὰρ ὁ φίλος ἐπερος ἔρως. Affertur tamen eiy-mum istud putandum est non tanquam certum, sed duntaxat tanquam eiusmodi quod aliquid coloris habeat.

P. 94. v. Μοῦσων l. a.] Legitur etiam Μοῦσων τὸ πῆ μὴ ἔχουσιν, &c.

V. μὲν εἶδ'.] Non debuit apponi margini quæ apposita hic fuit notula: quum verba hæc, μετ' ἄλλων δὲ πλεῖστοι: ἡ καὶ ὀφείλοντες ἔστω, non aliunde affertantur à Plutarcho, sed ipsius sint quæ cum sequentibus continuantur: ideoque post ἔστω ponenda est duntaxat hypostigme. Verum pro ἄλλων legitur etiam ἄλλου.

V. χρείας l. b.] Pro ἐπιδή reponendum puto ἐπιδή: alioqui ἐπιδή ἢ ἀληθινὴ scribendum esset, iungendo hæc cum præcedentibus: & tunc non πλεῖστα ἐπιδή sed ἰσοστυμίαις duntaxat nota esset ante ἐπιδή collocanda. Verum multo aptior videtur esse altera illa lectio, vt σκεπτικόν quod sequitur, respondeat illis verbis ἐπιδή &c. sed pro σκεπτικόν δὲ scribatur σκεπτικόν δὴ: hoc modo, ἐπιδή ἢ ἀληθινὴ φιλία πλεῖστα ζητεῖται. &c. σκεπτικόν δὴ ἀποφύονται. Verba autem ista, δὲ γὰρ ἀποφύονται κείνοντα, & quæ sequuntur vsque ad σκεπτικόν, parenthetice nota includenda fuerint.

V. & μάλιστ'.] Præpositionem ἀποφύοντες: expungendam censeo: quum πικρῶς μάλιστ' nominatiui casus esse debeat, sicut ἡ κείσε.

V. σιωπῶν.] Pro σιωπῶν ὑποστυμῶν reponendum est σιωπῶν ὑποστυμῶν, aut σιωπῶν ὑποστυμῶν. hoc vsitatis, illud alteri lectioni est vicinius.

V. φίλοις l. c.] Non video quomodo ferri possit participium εἰσαχθέν: ic suspicor pro eo reponi debere εἰσαχθέν.

V. ὁ δὲ.] Habemus hic senarium. Τοῦ δὲ περὶ τῆς λαχάνων ἐκ ἀχρηστίας: sed qui eum præcedit, effici ex verbis præcedentibus non potest.

V. ἐξέπειθ'.] Post νομισμάτων interpungendum est. neque enim ἀδοκίμων iungitur cum νομισμάτων, sed intelligendum est, ἀδοκίμων ἐλεγχόμενον, ὡς ἀπὸ νομισμάτων. Pro αἰετῶν αὖτε re-ctus fortassis αἰετῶν scribetur.

V. νομισμάτων] Videntur hæc ex poeta quopiam esse sumpta. habemus enim hic tenarium, si duntaxat ὁ ἔχοντες mutemus in ὁ ἔχοντες: & finem præcedentis hoc modo, — οἱ μὲν ἐστρημένοι Χαίροισι, οἱ δὲ ἔχοντες ἐχούται φυλάττω.

V. βάλλειν l. d.] Malim συμπεφύρμνον.

V. πὸς τὸ l. c.] In præcedentibus editionibus legitur ἐπέινω, pro quo ἐπέινω ex vet. cod. repositum fuit. Alioqui ἀπέινω, legendum videri possit, quum huic conuenire participium ὀπταμεινόμενω, satis constet: vel ex Theophrasto, scribente, ἴδιον δὲ καὶ τὸ ἀπέινω ἀπέινω, ἢ καὶ ὄψ' ἰματίων ἀπέχεται δὲ τὴν ἀπέχεται. Plutarchum enim participio ὀπταμεινόμενω nihil aliud intellexisse quam ἰματίων ἀπέχόμενω, (vt Theophrastus hic loquitur) vel ἀποσχετῶν ἰματίων, (vt loquitur Dioscorides. nam ἀποσχετῶν ἰματίων, pro ἀποσχετῶν ἰματίων apud eum reponi debet) satis manifestum esse potest. Vocatur autem hæc ob causam ista herba φιλαίθρωπος quoque, necnon φιλεταίρος siue φιλέτατος: & φιλίσιον.

V. ἡ γὰρ εἶδ'.] Necessè est vt reponamus πολλῶν pro πολλῶν: quum iungatur substantiivo χρόνον, extrinsecus subaudito, vel potius ἀπὸ τοῦ καινοῦ repetito.

V. ζομεν] Pro & legitur etiam ἢ.

Ibid.] Pro σίξεν ἀφ' ἑαυτῶν reponendum arbitror σίξεν ὁ ἀφ' ἑαυτῶν.

V. ῥάδων l. f.] Post ῥάδων & post ἀδύατον nota interrogatio-nis apte collocabitur.

P. 95. v. λίας l. a.] Hypostigmes tantum nota post φιλοφρο-σύνης ponenda fuit.

V. κατ'] Hæc verba, ποιῶν τὴν γὰρ φιλίαν βούλεται ποιῶν ἐνόηται καὶ συμπεφύρμνον, parenthetice nota commode includentur.

V. φίλιαν l. b.] Videtur hoc dictum, δὴ ἴσον ἔστω, &c. aliunde affertur, nec mendo carere.

V. πινδῶν lit. c.] Hæc isto modo interpungi debent, ἡ μὲν δὲ παλαιῶν & νεωτέρων, ἢ πολυφιλίας πᾶσι μὲν &c.

V. πινδῶν l. d.] Scribendum ἐστὶ πινδῶν.

V. σιωπῶν lit. e.] Locus hic ex Euripidis Hippolyto corō-nato sumptus est: vbi ita scriptus est versibus anapaesticis,

Χρῆν γὰρ μισέσαι εἰς δὴμήλους
Φιλίας θνητοῖς ἀκαίρην αἰδῶ
Καὶ μὴ ἀποφύοντες μιν ἐν ψυχῆς
Εὐλύτα δὲ εἶδ' ἐστὶν ἡ ἀφ' ἑαυτῶν
Ἄπὸ τ' ἑαυτῶν & ἑωτίνων.

Inuenitur autem & in vet. cod. ἀκαίρην αἰδῶ (vt habes hic ex Euripide) pro ἀτείναν αἰδῶ: item ἀποφύοντες pro ἀπὸ τ' ἑαυτῶν. Qui locus nisi extaret, videri possent quæ proxime apud Plutar-archum sequuntur, ex eodem esse de prompta, mutatis duntaxat verbis.

P. 96. v. πανδ. l. a.] Post ἰουάνης aliqua deesse inficiari nemo possit.

V. ὅν] Rectius in quibusdam legitur σοφῶν.

V. νεωτέρων l. b.] Intellige τὸ φίλον eius cui sunt ἰχθῆροι. Fortasse τὸ σὸν φίλον scripserat.

V. πιδῶν l. c.] Scribendum videtur ἀχαλκῶν τις σιωπῶν: vt dicatur σιωπῶν τῆς Πειθῶ, pro ἔξουκται σιωπῆς Πειθῶ.

V. σιωπῶν l. d.] Pro δῆλως scribendum arbitror ἄλλως: atque adeo lectionem hæc in ista interpretatione sequutus sum.

V. δέοντες] Vulgarem significationem nomini ἀξίως non dedi, quod ex ea sensus commodus minime elici posse videatur. contra vero accipiendo pro ἀξιοχρεοῖς (eo nimirum significato quod istud nomen cum infinitiuis habet) belle procedere loci huius sententiam interpretatio mea docebit.

V. ὄντων] Vel φιλίαν vel φιλίαν reponendum est.

V. φέροις l. c.] Repono ἀποφύοντες.

V. ὁ δὲ] Nullum locum videtur hic habere adiectiuum ἀδύατον: ac fortassis ἀπὸ δὲν pro eo reponi debet.

P. 97. v. ἄσπ. l. a.] Post μεταλλάξιν τῶν poni hypostigmes debet nota.

IN PLUTARCHI LIBELLVM

De virtute & vitio.

Annotationes HENRICI STEPHANI.

Pag. 100. v. λίας lit. b.] Vel scribendum est οἱ καυμαλιζόμενοι: vel ex μεταλλάξιν τῶν faciendum μεταλλάξιν τῶν.

V. οἱς l. c.] Minime iungendæ sunt hæc particula, vt opinor:

sed interpungendum post οἱ: vt hæc quidem particula οἱ ten-dat ad participium βιωσασμένους, at ad ἀπελάττωνται. hoc modo, ἐξάπατα οἱς πολλοῖς, ὡς ἡδὲ βιωσασμένους (quod perinde est

acsi diceret, ἐπιζώντες ἡδύων (βιώσιμα) ἀπὸ τῶν ἐλλοίωνται οἰκίας μεγά-
λαι. Obiter autem admo-nebo lectorem, illud ὅτι πολλοὶ male
ab aliis interpretibus confundi cum πολλοί: quum hoc signifi-
cet simpliciter multos, illud autem, vulgus.

V. χρημάτων] Post ἡδύων expungenda est vocula ὡς, vt ex iis
quæ dixi proxime præcedente annotatione, satis apparet.

V. ἐπιζώντες] Post ἀπὸ τῶν ἐλλοίωνται nota πλείας σιγήης ponenda est:
& vicissim post versum qui proxime sequitur, ea quæ hic post
ἀπὸ τῶν ἐλλοίωνται habetur, est collocanda. Versus enim ille non ad
præcedentia sed ad sequentia pertinet. nam perinde est acsi
diceret Plutarchus, καὶ γὰρ ὡς τὸν ἀποθνήσκοντα πύρρον γαστρώτερος οἶκος
ἰδέσθαι, οὕτω καὶ πύρρον ἡδύων, καὶ δόξα, &c. Sed ita non nunquam
hic scriptor particulas ὡς τὸν & οὕτω in comparationibus omit-
tit. Sumptus porro est hic versus ex Homero, si Herodoto in
eius vita credimus. eum enim quatuor aliis subiungit, vbi &
alios quosdam eius circumforaneos (vt ita dicam) profert.
Torus locus est hic,

Ἀνδρὸς μὲν σέφραμος, παῖδες πύρρον ἢ πύρρον
Ἴπποι δὲ ἐν πύρρον πόσμοι, ἡνῆες δὲ θαλάσσης.
Χρήματα δὲ αὐξέει οἶκος ἀπὸ γαστρώ βρασιλῆες
Ἡμίονοι εἰν ἀγροὶ πόσμοι τ' ἄλλοισιν ὄρεσσι
Ἀποθνήσκοντα πύρρον γαστρώτερος οἶκος ἰδέσθαι.

Vbi obseruandum est cum dixisse γαστρώτερος, vt tentem eo ipso
vocabulo quod de regibus vsurpat. idē quoque voce Augu-
stior in hoc versu interpretando vsus sum. Sed & eorum lo-
cum ita olim interpretatus sum,

Gnati vt sunt hominis, sic turres sunt decus vrbis:
Sic equi campum decorant, sic aquor a naves:

Sic opes ornant ades: presentia regum
Augusto in solio decorat fora lata sedentia:
At lucente domus multo est augustior igne.

V. καὶ πύρρον l. d.] Pro γαστρώ minime dubitandum videtur quia
legi debeat ἄλλοι: & quin ex præcedente γαστρώ illud manuerit.

V. ἐπιζώντες l. c.] Verba hæc, ζωνὴ καὶ ἐπιζώντων, ὅτι τὰ πλείονα μαχεται,
referenda videntur ad præcedentes senarios: vt nimirum his
ratio reddatur eius quod dictum est, illum qui foris beatus
existimatur, domi esse ter quaterque miserum. Perinde est
igitur acsi scriptum esset, ζωνὴ γὰρ καὶ ἐπιζώντων, &c. afferente
quidem Plutarcho rationem illam ex eodem comico, sed ali-
quid in verbis mutante.

V. ἐπιζώντες] Versus hic est Hesiodi, in Ergois qui ab eo non ὡς
κακίας dicitur, sed potius ὡς κακῆς ζωαίης, quam etiam δειπο-
λήτων appellat.

Pag. 101. v. ἀλλ' αὐτ' l. a.] Videndum est annon scribendum
fit potius ὡς εἰδωλοῖς.

V. ἡμιονοί l. b.] Interpungendū est post ἀπλάδος. Ita enim in-
telligendus est hic locus, αὐτὸν παρὰ σιωπῆς ἢ σιωπῆς ἀρχῆς φρονί-
δος ἀκραγείσης ὡς τὸν εἰδωλοῖς σιωπῆς ἢ σιωπῆς ἀρχῆς ἀπλάδος ἀκραγείσης.

V. πολυπλ. l. c.] Scribendum πολυπλίστα, vt conueniat cum
præcedente καὶ θαλάσσης. Alioquin καὶ θαλάσσης, vt πολυπλίστα,
scripsisse existimandus esset, sed aptior esse hic videtur super-
latiui vsus.

V. γαστρώτερος l. d.] Post φιλοσοφίας apte ponetur interpunctio,
nequis per imprudentiam aduerbium ἀπὸ τῶν iungat cum φιλο-
σοφίας, quod cum βιώσῃ iungi debet: perinde acsi dictum es-
set, φιλοσοφίας, ὡς βιώσῃ ἀπὸ τῶν.

IN PLUTARCHI LACONICA INSTITUTA
& Apophthegmata Lacanarum.
Annotationes HENRICI STEPHANI.

Pag. 236. v. πύρρον lit. f.] Repono πύρρον νεαίσις. Dicitur enim
ὡς τὸν πύρρον τῶν πύρρον.

Pag. 237. v. ζωμών lit. a.] Ex alio Plutarchi loco scribe ἔν τε πύρρον
ἔν τῶν πύρρον.

V. πύρρον] Perinde acsi dixisset, διεπέλου ἀρχῆς, vt alicubi
Socrates dicitur δὲ πύρρον ἀρχῆς. Quidam tamen aliud sub illis
verbis ἀπὸ τῶν πύρρον intellexerunt.

V. ἐπιζώντες l. d.] Scribe, καὶ καὶ θύρα καὶ πύρρον μένους. Est autem
cum his infinitiuis subaudiendum ἔσοι ἰω.

V. πύρρον l. f.] Scribendum puto πύρρον βράμα. vt sit πύρρον πύρρον
pro δὲ πύρρον πύρρον. Fuerit autem interpungendum post
hunc infinitiuum.

V. σέφραμος] Post hunc accusatiuum perperam in præced. edi-
tionibus posita sunt hæc duo vocabula ὡς τῶν: quibus sedes
esse debet post genitiuum τῶν, vt hic est. In iisdem paulo
post πύρρον perperam pro πύρρον scriptum est.

P. 238. v. εἰδωλοῖς l. f.] Repono εἰδωλοῖς.

V. πύρρον] In præcedentibus editionibus non εἰδωλοῖς, sed
ἀρχῆς legitur. pro quo ἀρχῆς male quidam ἀρχῆς: reponendum
censuerunt. Cum eo certe quod hic à Plutarcho scribitur,
(legendo εἰδωλοῖς) eos votis suis adiicere solitos, τὸ ἀδικεῖν δυνά-
σαι, conuenit Τηλέκρου apothegma commemoratum in su-
perioribus: dicentis fratri suo, σὺ γὰρ ἐκ οἰδίας ἀδικεῖς, ἐγὼ δὲ. Extant
vero & hi Menandri eadem de re senarii,

Οὐ πύρρον καὶ πύρρον εἰς ἀπὸ τῶν Γοργίας,
Οὐ πύρρον ἀδικεῖσαι πύρρον ὅτι τὰ πύρρον βροτῶν.

Quos versiculos à me ita Latine redditos habes in libello qui
collectas habet comicorum Græcorum gaomas:

Existimandus ille præstantissimus,
Iniurias qui ferre nouit plurimas.

Hanc enim in isto loquendi genere significationem habere

puto verbum ἀδικεῖν. Ac videtur ita vsus eo esse & Paulus A-
postolus, quum Corinthiis obiciens, eos κέλιμα ἔχειν μὲν ἑαυ-
τῶν, subiungit, δὲ πύρρον μάλλον ἀδικεῖσαι. Ac fieri etiam potest vt
ad eos qui dicuntur hic callere artem τὸ ἀδικεῖν, respexerit.

P. 239. v. ἀπὸ τῶν l. b.] In mea interpretatione versum plenum
dedit, quum hæc verba quæ deerant inuenissem, ἀπὸ τῶν εἰδω-
λοῖς πύρρον πύρρον.

V. πύρρον lit. d.] Post ἐπιζώντες deesse videtur aliquod partici-
pium: & posse locum habere ἀπὸ τῶν. Quod autem attinet
ad vocem ἀπὸ τῶν, ita interpretatus sum quasi pro ea repo-
nendum esset ἐπιζώντες.

P. 240. v. πύρρον l. c.] Pro πύρρον superiores editiones habent
πύρρον. Quod aduerbium posset quidem relinquere, sed interiecta
copulatiua particula, & adunctor vel illo ipso vel alio eiusdem
significationis accusatiuo in hunc nimirum (aut similem) scri-
bendo modum, καὶ κακῶς ὡς τῶν πύρρον πύρρον πύρρον.

241. v. ἔρρον lit. a.] Malim τὸ πύρρον. quæ lectio extat An-
thol. Epigr. lib. 3. Sed non itidem malim lectionem quam ibi-
dem habet hic versus à nostra diuersam: videlicet ἐπιζώντες pro
ἐκ τῶν. Quinetiam præcedens illud epigramma distichum
ibidem est initium hexastichi cuius vltimi duo versus sunt isti,
ἔρρον κακῶν σκυλάκειμα. Commodè autem inter distichum quod
ibi ab illis verbis initium habet, & inter proxime præcedens
intericeretur quod hic præcedit, ἔρρον κακῶν φίτυμα, &c.

V. εἰδωλοῖς l. b.] Vide num scribendum sit κακῶς γέρον.

V. βροτῶν l. c.] Aptior erit datiuus πύρρον, qui iungatur cum
ἀπὸ τῶν.

V. πύρρον] Pro ἔρρον in præcedentibus editionibus legitur
φαῖν: quod fortasse ex φαῖν perperam est factum.

V. πύρρον lit. e.] Pro εἰ γέρον videtur scribendum ὅτι γέρον:
vt etiam sequitur ἀρχῆς ὅτι γέρον ἀπὸ τῶν.

IN PLUTARCHI LIBELLVM QVI INSCRI-
bitur, ὅτι πύρρον ἢ δὲ πύρρον,
Annotationes HENR. STEPHANI.

P. 439. v. πύρρον l. a.] Interpungendum est post δὲ πύρρον.
V. ὡς τῶν] Particulam ἢ expungendam esse puto, vt hæc con-
iungantur, εἰ ἔρρον μωρία ὅτι.

V. κακῶς l. b.] Rectius fortasse scriberetur μωρία: vt hæc
verba, κακῶς ἢ κακῶς ἀρχῆς ὡς κακῶς, per parenthesis in-
tericerentur.

V. κακῶς l. c.] Pro δὲ non dubium est quin reponi debeat δὲ
ἢ, & interpungi post βροτῶν. Intelligit enim, τὸ εἰ βροτῶν, δὲ ὡς τῶν
πύρρον, ἀδικεῖσαι, &c.

V. δὲ πύρρον] In Germ. exempl. legitur ἔρρον πύρρον: vbi πύρρον
posset perperam positum pro πύρρον. Sed ex Aldino cognosci-
mus positum esse pro ἔρρον: ex ignoratione compendiarie cu-

iustam notam: qua quum indicetur δειν, existimata est indicare π. Sic in fine paginae sequentis, πεισισ δειν, ibi scriptum est πεισισ π.

V. δδς δψ. l. d.] Habet quidem δεικνυλον & Aldina editio: sed κωνδουλον alia quaedam habent: qui accusatiuus in locum illius reponendus est.

V. πειδαγ. l. f.] Pro ούτω scribo ούπι.

V. ε δ ακ.] Ex πειδω faciendū est πειδω, vel πειδω. Sed reponēdo πειδω, verbum εφη parentheseos nota includendū non erit.

V. ω δ ρ.] Pro εδωσιν crediderim scribendum potius esse ηδωσιν.

Pag. 440. v. πειδω l. a.] Hæc verba, πειδω, à sequentibus separanda sunt.

V. μικρὸν.] Reponendum censo κατὰ μικρὸν.

V. πεισισ.] Superiores editiones nō habent negatiuam particulam ante μαδουλα, quæ in vet. cod. extat, & omnino necessaria est. Inuenitur autem & hæc lectio, δει κώπλω ἐλαίνων μη μαδουλα, η κωπλω αν μη μαδουλα.

V. πεισισ παρ.] Pro πεισισ aliusd verbum reponendum videtur: sed quodnam, incertum est. Ego certe ex Herodoti

loco nullam coniecturam elicere magis probabilem possum, quam ut pro πεισισ scribatur γάλα δωνωσιν. Ira enim scribit Herodotus initio libri quarti qui à Musa Melpomene nomen habet, τὴν δὲ δούλοισι οὐκ ἔστιν αὐτῆς τυφλοῦσι, τὴν γάλακτος ἐνεκα τῶ πίνουσι πεισισ πεισισ φουσηθησας λαβουσι οστῆσι &c. Interiectis que non multis verbis, ἐπι αὐτῆ ἀμείλιξοσι τὸ γάλα, ἐξέσταντες ἐς ζῆλινα ἀγγηία κώλα, & πεισισ πεισισ πεισισ πεισισ τὴν τυφλοῦσι δωνωσιν τὸ γάλα.

V. γραπτός l. b.] Mirum si Plutarchus post ἐρωτωντα addidit ε λέροντα.

V. ούπε.] Crediderim scriptum fuisse εἴγε ἡγεμόν, &c. ut post ἐρωτωντα non ponatur τελεία σιγή.

V. καὶ πάξι.] Sequendo eam lectionem cuius in proxime præcedente annotatione mentionem feci, post καδωσιν finita erit sententia. & perinde erit acti dictum esset, αὐτίκα γδ ἕς δειπνου γάλα, &c.

V. γάλας l. c.] Versus est Homericus, Odyss. ο, Δαιτρεδωσιν πεισισ οστῆσι & οἶνοχοῦσιν. Imperfectum autem esse hoc opusculum, quibus animaduertere potest.

IN PLUTARCHI LIBELLVM,

περὶ φόνου κ μισους,

Annotationes HENRICI STEPHANI.

Pag. 536. v. Ούτω lit. e.) Particulæ istæ ὅτω δὲ ε faciunt ut quæ hic Plutarchus De differentia inuidiæ & odii differit, alius sermonis velut appendix esse videantur: nec videantur tantum, sed certo credantur.

P. 537. v. ε δ l. a.) Post εδωσιν expunge interpunctionis notam, (quam tamen præcedentes itidem editiones habent) aut certe post αὐτίκα eam reponere.

V. αὐτίκα.] Pronomen αὐτίκα non videtur stare posse, & tolerabilius futurum αὐτίκα: (interpungendo ante ἀπειροδόμενον) quod & ipsum tamen non satis placet.

V. μάλα l. b.] Suspecta sunt hæc verba, ε πολυμοδον οὐκ ἀπίστους πνάς, tum quod accusatiuus detur verbo πολυμοδον, tum quod ἀπίστους πνάς, quæ sunt masculini generis, non conueniant cum ἀλληλα, quod neutrius est.

V. ἰδὲ l. c.] Pertinet potius ad sequentia aduerbium ἰδὲ.

Ibid.] Pro εἰκότως videtur scribendum esse εἰκός: nisi cum infinitiuo γερῶν κεναι repetamus verbum φασί.

V. αἰσίου.] Non dubito quin pro τριούτοις aliud vocabulum reponendum sit: aut certe inter φεύξοσι & τοῖς τοιούτοις aliquot verba desiderentur. Fortassis autem non incommodus elici possit sensus, ita legendo, ε οὐκ αὐτὸ μὴ φεύξοσι τριούτοις.

V. αἰσίου l. e.] Scribendum potius αἰσίου.

P. 538. v. βόντες l. c.] Locus hic Thucydidis extat libro primo, in extrema Corinthiorum concione.

V. πὸ μ.] Obseruandum hic, πὸ μ non ad vicinius referri, sed ad longinquius: ac vicissim πὸ ἡνὸ ad longinquius sed ad propinquius pertinere. nam δυνάμεις εἰς εὐτυχίας, at ἀπειροσῆς εἰς ἀφῆσι. Ideo autem πὸ μ & πὸ ἡ non interpretatus sum, Hoc quidem illud vero: sed Vnum & Alterum.

V. αὐτίκα lit. d.] Accusatiuum hunc δυνάμιν stare posse vix crediderim, nisi pro ε reponatur κ, (cuiusmodi error in plerisque aliis aliorum scriptorum locis est à me obseruatus) ut expuncta interpunctio quæ est post πεισισ, hæc verba κ πεισισ δυνάμιν iungantur cum πεισισ. Atque ita plenior erit huius ἀπειροσῆς descriptio: ut non solum κακῶς πεισισ dicat, sed κακῶς πεισισ κ δυνάμιν. Verum non satis cohærebunt sequentia οὕτως ἐρίζονται &c. nisi quid intericiatur. quare videndum annon legendum sit, διὸ ε οὕτως ἐρίζονται. ut hæc sit totius loci lectio, εἰ δὲ ἡ μισοδοντοῖς μ ἀπειροσῆς, κακῶς πεισισ κ πεισισ δυνάμιν. διὸ ε οὕτως ἐρίζονται &c. Sed hoc quoque adicio, apertissima hic fore parentheseos notam, quæ verba ista includat, διὸ ε πεισισ δυνάμιν, & quæ sequuntur, vique ad πεισισ φόνου, quoniam μισοδοντος μ & πεισισ φόνου sibi mutuo respondent. Mea quidem certe interpretatio notam illam huic loco appositam habet. vbi etiam (ut de hoc quoque obiter admoneam) pro his verbis, Propositum est malo afficere, irrepserunt ista, Propositum est odio afficere: repetito ex eo ipso versu datiuo odio.

V. πεισισ l. e.] Scribendum puto πολλοῖς γδ οὐ φόνου πεισισ &c. vel εἴγε πολλοῖς &c. Sed prior illa lectio magis placet.

IN PLUTARCHI SYMPOSIACA

problemata,

Annotationes HENRICI STEPHANI.

Pag. 612. v. πείδω l. d.] Rectius ἀμνημονῆν.

V. πολλὰς lit. e.] Mendose in superioribus editionibus scriptum est ἐν ἐπέρω μὴ pro ἐν τῇ Ρ' ὀμῆ, vel potius ἐν τῇ Ρ' ὀμῆ, tum ob sequentem particulam καὶ: tum quod illa mendosa lectio habeat vestigia particulæ π, non τῇ. Nam ex his literis ἀπερωμῆ vnicam abiciendo, fit ἐν τῇ Ρ' ὀμῆ. Ut autem Ρ' ὀμῆ deprauatum hic dederunt præcedentes editiones, vbi est nomen verbis: sic & in alio huius operis loco vbi vires seu robur significat: nimirum lib. 2. quæst. 3. in fine. Ibi enim habent illæ πεισισ τῇ κερῶ τὸ μὴ ἡγνῶντος pro πεισισ τῇ Ρ' ὀμῆ τὸ ἡγνῶντος.

Sed his etiam verbis μὴ ἡμῶ, quæ habentur post Ρ' ὀμῆ, subesse aliquid mendæ videtur, & ἡμῶ in ἡμῶ debere mutari.

V. πει.] Repone μέμνησαι.

V. εἰσιν. l. f.] Pro ἐπείρε assertur ex quibusdam vet. cod. ἐπείρε: sed retinendum ἐπείρε, addendo illi articulum οἱ: ut hic scriptum esse vides.

Pag. 613. v. καὶ πεισισ l. a.] Pro accusatiuo Πείροσας reponendus esset accusatiuus Πειροσῆς, si Macrobius aut saltem Macrobius exemplaria sequi vellemus. Ita enim hanc locum expressit, Doceat nos vel peregrina institutio, & disciplina à Patria perita: qui soleat cum concubinis, non cum coniugibus, ini-re conuiuia.

V. ναῖδεομ.] Pro πάρονον reponere παρ' οἶνον: eadem significatione qua dixit in fine paginae præcedentis ἐν οἶνω. Macrobius vertit. In conuiuio: ita historiam hanc referens, Isocrates enim, Græcus orator, qui verba prius libera, sub numeris ire primus coëgit, quum in conuiuio à sodalibus oraretur ut aliquid in medium de eloquentiæ suæ fonte profertret, hanc veniam deprecatus est. Quæ præsens (inquit) locus & tēpus exigit, ego non calleo: quæ ego calleo, nec loco præsentis sunt apta, nec tempori. Inter alia vero comparationem à literis sumptam ex Plutarcho transfert: ita scribens, Quia velut pauca literæ mutæ, dispersæ inter multas vocales, in societatem vocis facile mansuescunt: ita rariore imperiti, gaudentes confortio peritorum, aut consonant si qua possunt, aut rerum talium capiuntur auditu. Ibidem Pisisstrati factum refert, sed plenius quam Plutarchus. Scribit enim, Nec mirum si doctus faciet quod fecit quondam Pisisstratus Athenarum tyrannus: qui quum filiis suis rectum dando consilium non obtinisset assensum, atque ideo esset in similitate cum liberis, vbi hoc æmulis causam fuisse gaudii comperit, ex illa discordia sperantibus in domo regnantis nasci posse nouitatem, vniuersitate ciuium conuocata, ait, succensuisse quidem se filiis non acquiescentibus patriæ voluntati: sed hoc sibi postea vi-

in horum locorum collatione immorari, ut hinc animadverteret lector fieri posse ut ipsemet Plutarchus eundem locum alibi aliter scripserit, siue quod memoria non eadem suggereret, siue quod in proferendo eodem dicto, ad diuersa respiceret quæ in loco vnde id excerpebat, scriberentur.

V.ροισι l.c.] Expunge τωτα.

V.μίνους] Reponendum est ἰσπρέδξ. Paulo post autem αἰοί-ρον α̅ artius erit quam αἰοίρομνα.

P.647.v.μδρτ. l. b.] Omnino hic negatiua particula opus esse videtur: ut legatur οὐ γδρ ὄβριν.

V.τῆσμη l.d.] Reponendum puto κειπίου pro κέπεου.

P.648.v.αιζ l.a.] Pro λυμῖ nisi reponatur λύσσις, quæ hic dicuntur, non conuenient cum etymo nominis illius ἄλυσις.

V.πιδάδωδ l.d.] Scribendum ποσογράφα.

V.πειρόν] Reponere ὡς πδρ τ κίπρον.

P.649.v.χλωθ l.a.] Non dubium est quin pro κύαμος scribere oporteat υοοκύαμος.

V.δξσρεφ. l. b.] Stare non potest singularis genitiuus αἰπδ, ideoque reponendus est pluralis αἰπδ: & expungenda interpunctio post ἔλκοντες.

V.ενδεια l.c.] Scribendum est αἰωφερές.

V.πικράδ] Infinitiuus τῆ in participium οὔσαν mutandus esse videtur.

Pag.650.v.ἀλλ'εξ l.c.] Reponere datiuum ῥύμη pro accusatiuo ῥύμην.

V.πὼ μείδω l.e.] Scribendum est π μδδεν &c.

V.νιδης l. f.] Ante genitiuum desiderari videtur propositio πδ.

P.652.v.δθν ὡς l.e.] Ut hæc verba, ὡς γδ ἔοικε, iungi possint sequentibus, expungenda fuerit particula ὅρ post μαλιστα. Alioqui posset ita legi hic locus, ὅσπῳν ποτε δθν ὡσδρ ἔοικε.

P.653.v.παρίλαβον l.c.] Locus cuius hic mentionem facit, in extremo Xenophonis Symposio extat: vnde manifestum est nullum hic locum habere posse negatiuam particulam οὐχ. Ita enim ibi scriptum est, τέλος ὅ οἱ συμποσιῶν ἴδοντες πδελβεθλικότας π ἀλλήλοις ὡς εἰς εὐνὴν ἀπὸντες, οἱ μὲ ὄραμοι γαμῖν ἐπώμνησαν. οἱ ὅ γε γαμικότες, αἰσθάντες ὅτι ποῖ ἵπποις ἀπὸ ἡλαυον πδρς τὰς ἑαυτῶν γυναικάς, ὅπως πύτων τύχοιεν. Existimo igitur aut expungi debere οὐχ, & hæc coniungi, μτ δειπνον ἐφ ἵππων: aut certe in μονονυχῆ mutari. Si autem legatur μονονυχῆ, non ad verba illa ἐφ ἵππων pertinerebit, sed ad hæc, ὅτι σιωποῖσι.

V.χρωμένους l.d.] Ante δξπθένος, deesse arbitror κακώς. Alioquin μάλιστα videri possit mutandum in κακίως.

V.κούρου l.e.] Deest particula ἔκ ante ἀκελεύει.

P.654.v.σάμα l.a.] Pro πατεκόν non dubium est quin recte reponatur ἰατεκόν, sed & illud ἀδενέρερον suspectum est.

V.δμητρός l.b.] Quæ huic loco deerant facile fuit aliunde addere: quum in superioribus editionibus hæc tantum habebantur, οὔπω κηρὸς ὡ μῆτρ, omissa altera parte. Sed præterea quædam hic emendanda supersunt: quæ ita emendari possunt, ἔωξεφυγέ ποῖς, ὡ παρήγαγε λόγῳ, πδρς αὐτῶν ἐν ἀρχῇ μ δ &c.

P.655.v.ειον l.d.] Pro μένων non μένον fortasse, sed μ δ duntaxat scribendum est.

V.εμτ l.e.] Reponere πδ δειπνον.

P.656.v.εν ποιν l.a.] Datiuus ὡοίς in alium quempiam mutandus esse videtur. neque enim hæc duo adiectiua ἐκ πδρσ γαλλήλου poni solent. Paulo post scribendum potius γλυκὺ μχθιν.

V.ματῶδες l.b.] Huic loco, sicut aliis plerisque de quibus taceo, mendum subest, vel potius menda subsunt.

V.δντα l.c.] Scribendum est ἐπακολουθῶντες.

V.εφθ l.d.] Reponere εφθω.

P.657.v.πασι l.d.] Scribendum est μοισιπδρσ.

P.658.v.μαλλον l.c.] Quidam ἰα, πδ συμπαρ, οὐ τ γδ ἦλιον &c. (In versu autem proxime præcedente, πδ μαλλον) Hoc quidem certe constat, sequentia negationem nō admittere. Ex præcedentibus autem editionibus quædam οὐδ' εἰ γδ, quædam οὐδ' γδ habent.

P.659.v.νον l. a.] Quidam hic deesse duntaxat existimant syllabam priorem nominis χόνον.

V.σιλῶνης l.c.] Pro ὄν suspicor scribendum ἔχον, deinde ὄρσαν-εὐκίω.

P.660.v.πδ Φιλίω l. d.] Pro Φίλωνι scribendum esse Φιλίω discimus & ex sequentibus.

V.φον l.e.] Vide an scribendo μιλίχοις expleri hæc lacuna possit. Pro αἰαμάποις autem tutius fortasse fuerit scribere αἰαμάποις.

P.661.v.ἀλλα l.f.] Quidam μέπειον hic deesse putant, scribentes, μέπειον ὡ ἀπερκας. Hanc autem comparationem afferit & alibi, ac nominatim in libello πδελ πελυφιλίας.

P.662.v.πίσι l.a.] Reponere ἔσπ.

V.κίλω l.d.] Ex Macrobio restitui potest hic locus. legitur enim apud eum. Notus est omnibus Evpolis, inter elegantes habendus veteris comædiæ poetas. is in fabula quæ inscribitur Æges, inducit capras de cibi sui copia in hæc se verba iactantes,

Βασκόμεθα ὕλης ἀπὸ παρὸ δαπῆς, ἐλάτης,
Πείνου, κομάρου τε πέρους ἀπαλοῖς ἀποτρώγρουσαι
Καὶ πδρς τούτοις ἐτ' ἀλλ' ὅ κ' ὡσόν τε ἠδὲ
Φάσκον εὐδὲν, ὡ σμίλακα πὺ πολύφυλλον.
Κόπνον, ὄνον, μελίαν, σικκῶ, δρυῖ, κίπρον, μωρίκω,
Πρίμαλον, ῥάμιον, φλάμων, ἀδελκῶν, κίδων
Φηρόν, θύμα, θυμβρα.

P.663.v.δθι γλυκὺ l. a.] Hic quoque locus ex Macrobio restitui potest, ita scribente, Singula autem ad se similitudinem sui rapere, testis est Empedocles: qui ait,

Ὡς γλυκὺ μὲ γλυκὺ μδρπῆε, σικκῶν δ' ὅθι πικρὸν ὄρουσιν,
Ὁξὺ δ' ἐπ' ὄξυ ἔβη, θερμὸν δ' ἐποχέυετο θερμῶ.

V.ὡκίμων l. f.] Meliorem esse alteram lectionem κίμων, cum aliunde tum vero ex altero eiusdem scriptoris loco constare potest. Nam & titulus problematis 10. lib. 5. est hic, πνεῖ οἱ πδελ ἀλα ὡ κίμων.

P.665.v.διέτηξε l. b.] Reponendo νόμισμα, videtur simul copulatiua particula ὡtraicienda, hoc modo, διέτηξε, ὡ τὸ νόμισμα πῶ σιωέχε. Sed ne hanc quidem scripturam esse germanam puto.

P.666.v.σον ἐγκ l. f.] Scripserat fortasse Plutarchus, ἀποφάινω πδρτος &c.

P.668.v.ὡς l. a.] Controuersia carere debet hæc emendatio, ὡς πς κρέας, χλωρεῖ σῦκα ἔχον, ἠδεν.

V.ἰχθυοβρώτοις. In hoc senatio mensura exactius seruabitur legendo κἀπασεν.

V.ἰχθ l. d.] Pro ἰχθυοπώλοις dubium est vtrum ἰχθυοπώλοις an ἰχθυοπώλαις, reponi debeat. subestq; & aliud huic loco mendum.

V.νεκτῶν l. c.] Reponi debere αἰετῶν manifestū est, sed in præcedentibus sensum, non itē verba, coniectura facile est assequi.

V.ξέως] In Aldina editione legitur οὐ μὴ παντός. quæ verba alia mutarunt in ista, οὐ αἰετῶν μὴ παντός. ita enim & in Germanica scriptum est. Sed multo simplicior & verifimilior est veteris codicis lectio, οὐ μὴ παρόντος pro οὐ μὴ παντός.

V.φῆ πῶσι] Pro δὲσβρωτος afferuntur & alia lectiones, δὲσ-πδρτος & δὲσπδρτος: illa ex vet. exempl. hæc ex coniectura.

V.χρωῖς l. f.] Pauca syllabæ locum hunc expletura sunt, ita scribendo, ὡς γδ πδ χρωῖμα πδ φῶπς, οὔπω εἰ χρωῖ αἰλὸς δένου πδρς τὸ ἵου πὺ αἰσθῆσιν. Sed de verbo ἵου potius quam de aliis dubito.

P.669.v.θῶδω l. b.] Vox ἀλλήμων detorta est fortassis ex quibusdam quæ interiecta erant.

V.ναμν] Reponere ἀλῶν.

V.πς οὐτ l. d.] Hunc locum, οὐδὲν γδ αὐτῶν ἔχει χηῖσάδω ζῶον ὀ μδδ' ὄλωε ζῆ παρ ἡμῶν, ita emendandum censeo, οὐδὲν γδ αὐτῶν ἔχει χηῖσάδω ζῶω ὀ μδδ' ὄλωε ζῆ παρ ἡμῶν.

Pag.670.v.είδε l.a.] Non dubium esse videtur quin χυπὸς à Plutarcho scriptum fuerit. Nam syllaba χυ est quidem & genitui χυλλου principium, sed hac voce viturum fuisse Plutarchum, ab simile vero est.

V.ἀλοι Ριο ἀποχρησῆσιν quidam reponunt ἀπὸ ὄρ χείας. quæ lectio apta quidem est huic loco, sed illud verbum ἀποχρησῆσιν alius potius lectionis vestigia seruare videtur.

V.ρούερα l. b.] Stare non possit hæc lectionem, ἐπακολουθῶν-τες τὰς ἰς καπβαλον, manifestissimum est si καπβαλον de iis qui semen in terram iaciunt accipiamus. At ex ἐπακολουθῶντες τὰς ἰς facere ἐπακολουθῶσων ἦν ὄων, mutatio parum verifimilis fuerit. Ego potius inter ἐπακολουθῶντες & accusatiuum deesse aliud participium crediderim: & talem quandam fuisse huius loci lectionem, ἐπακολουθῶντες ὡ ἐπάζοντες τὰς ἰς. Quidam vero lectionem nostram retinentes, καπβαλον cum accusatiuo iungunt. vnde etiam ita hunc locum interpretum vnus reddidit. Iam Ægyptii qui cauam & mollem incolunt regionē, omnino etiam aratri usum non admittunt: sed postquā Nilus eluuiæ sua solum rigauit, eum subsequētes, sues in agros depellūt.

V.ἴσως l. d.] In aliis editionibus est ἡ μένον, pro quo repositum fuit ἡ ὄου ex vet. cod. cuius tamen ope non itidem cætera hic sanari potuerunt.

P.671.v.λεμῖνον l. e.] Demosthenes in oratione quæ πδελ σεφαίου inscripta est, hæc Æschini inter alia multa obiicit, ὡ δὲ τὰς ἡμέραις τοῖς καλοῖς διαοῖς ἄχρον διὰ τῶ ὄδων τῶς ἐσφαυμένους πδ μαεσθρῶ τῆ λεύκη, τῶ ὄφεις τῶς παρείας θηῖων, ὡ τῶ τῆς κεφαλῆς αἰωμῶν καὶ βῶων εὐοῖ σαβῶ, καὶ ἐπὶ χροῦμανος, ὕψ ἀπῆς ἀπῆς ὕψ. Nihil autem ex hoc Demosthenis loco sumere potius voluisse Plutarchum quam vocem σαβῶ, credibile est. sed syllaba σιν ex quo

vocabulo amputata sit, diuinandum superest. Meam quidem certe extemporaneam diuinationem sequendo, Plutarchus ita scripsisse dicitur, *επει οργιάζωσι τῷ θεῷ & τὰ μυστήρια τελεῖσιν.*

P. 672. v. ως l. a.] Parua mutatione videtur recte emendari hic locus, scribendū *πὸ τῆς νυκτὸς πάλιν.*

P. 673. v. e. *περὶ τῆς* lit. b.] Pro *φιλόθεσμον* vide annon reponi debeat *φιλοθεάμων*. Faciunt certe pro ista lectione hæc verba quæ extant initio paginæ 674. *τὸ μὴ πᾶσι τῶν ὄντων ἔστι μηδὲ πᾶσι τῶν ἀκούων, ἀλλὰ πᾶσι τῶν διαύσιων ἡμῶν τὸ ἠδόμενον ὅτι τῶν ἀκούσασιν καὶ θεάμασιν.*

V. *κουρέω* l. c.] Pro *ἀρίστων*, scriptum est *διαρίστων* in editionibus quæ hanc præcedunt.

V. *λάβοι* l. e.] Pro *ὄρα* perperam in præcedentibus editionibus scriptum est *ὄραρα*.

V. *φύσιν* l. f.] Pro *ἡ ἀληθῆς* effectur ex quodam vet. codice *ἡ ἀληθῆς*, sed hæc lectio stare non potest, ac omnino retineri conjunctionē *ἡ* necesse est. At supra recte in *μη* mutata fuit: nimirum versu quarto huius paginæ. ibi enim superiores editiones habent, *ἡ μὴ τὸν θέναι ἕξαιρει*. Sed in hoc loco ubi *μη* retineri debere dico, suspectus est datiuus *μημήμασι*.

P. 674. v. τῶν ὄρων l. a.] Nō ἀργυρίου sed ἀθροῦσιν habent editiones quæ istam præcedunt. Equidē genitiuus ἀθροῦσιν locū hic habere posse non videtur: sed vicissim horum genitiuorum, ἀργυρίου & ἀθροῦσιν, (nam & hunc in fine versus proxime præcedentis habemus) alter suspectus esse potest. Videndum igitur annon potius in priore loco pro ἀθροῦσιν scribi debeat *χελιδ.* Præterea vero participium aliquod, vt locus sit omnino integer, addendum videtur: nimirum ὄραντες aut θεάμενοι, vel aliud huiusmodi. Potest autem id vel post *ἰοκράτην*, vel ante *ἠδόμενοι* collocari. Ne hoc quidem tacendum est, aptam fore parenthesisem notam iis quæ sunt inter *ἰοκράτην* & *ἠδόμενοι*.

V. *εἰ τῶν*] Earum editionum quæ hanc præcesserunt quædam habent *τὸ δόμενον*: quædam vero ipsum quidem participium mutarunt in *ἠδόμενον*, sed articulus *τὸ* retinuerunt. Minime tamen dubium est quin vt *δόμενον* in *ἠδόμενον*, ita etiam *τὸ* in *τὸ* mutandum fuerit.

P. 675. v. τῶν l. b.] Scribendū videtur *ἀλλήμασιν ἐμπλήχθαι*.

P. 676. v. ἀπλάτων l. c.] Pro ἀπλάτων ex vet. exempl. annotatur *ἀπλάτων*, à quo hic dissentiens scribo *ἀπλάτων*.

V. *πάρεσσιν* l. f.] Aut desiderari aut subaudiendus relinqui videtur nominatiuus *εἴφανος*. Si subaudi velimus, (quod nō facile credo) vi præcedentis nominis *εἴφανος* id fieri dicendū erit.

V. *ὁκείνον*] Pro *ἰερόν* scribendum est *ἰερός*: sed *ὁκείνον* vel in *ὁκείνον* mutandum videtur, legendo, *ὡς ἰερός ὁκείνον*: vel retinendum præfixa negatiua particula: vt ita legamus, *ἡμαυροῦσιν ὁκείνον, ὡς ἰερός ἐκ ὁκείνον*.

P. 677. v. ἐξ ἡρώων l. a.] Scribe *ἀετιθόμιον*: vt paulo ante dictum est, *ἀετιθόντες ἑταίριον, &c.*

V. *Κλαύοντες*] Reponendum est fortasse *αἰγιαλοῖσι τίτυσαι*, sed alia pleraq; emendationē in his versibus desiderare videntur.

P. 679. v. κατ' ὄρα l. c.] Vide nū scribendum sit *ἢ ὅτι διαφάτως*.

V. *οὐδέ* l. d.] Repone *συνάοις* & *συμβώοις*.

P. 680. v. ἐξέλειπεν l. b.] Vera lectio esse videtur *ἐξέλειπεν*.

V. *ἡ ἀλλοι* lit. c.] Scribendum est *ἐξέλειπεν*: nisi nouo verbo vsus hic esse Plutarchus existimandus sit.

V. *εἰ τῶν* l. e.] Pro *ἀπαθεί* non dubium est quin aliud vocabulum reponendum sit. Plinius hac de re ita scribit, *Aquilæ pennæ mistas reliquarum alitum pennas deuorant*. Sed & verbum *ἀπείχε* merito suspectum hic fuerit.

P. 681. v. τῶν l. d.] Interpunctionem quæ est post *ἔτα* colloca post *συνόντες*.

V. *ἐπὶ τῶν*] Hunc locum ita scribe, *καὶ μάλ' ἔφη λέγειν ὀρθῶς, ὅτι τῶν ἀλλοι, ὅτι γε τῶν σωματικῶν τῶν ἢ τῶν ψυχῶν, &c.* interpungendo post *βασκαίνων*, vel potius includendo parenthesis nota hæc verba, *ὡν ἔστι τὸ βασκαίνων*. Sed istud addendum est, scribi debere *ἕνα τῶν*, & *ἢ τῶν*, interrogatiue.

V. *ἢ τῶν*] Scribe *ἢ τῶν*.

V. *τῶν* lit. e.] Ante *ὡς* desiderari videtur copulatiua particula *καὶ*.

V. *βίβλη*] Repone *περὶ τῶν*.

V. *γόνου* lit. f.] In Aldina editione ita legitur vt hic: in aliis articulus *ὁ* non habetur. Hoc certe constat, infinitiuum quempiam hic desiderari qui iungatur participio *περὶ τῶν*: nimirum *βλάπτειν*, aut alium huiusmodi. Fieri etiam potest vt litera *ο* (pro qua ibi legitur *ὁ*) fuerit prima eius infinitiui qui hic desideratur.

P. 682. v. ἀετῶν lit. b.] Suspicio ita legendū esse, vt stet verus, *καὶ μὴ μὲν τῶν ἑστὶν ἢ τῶν εὐπέλειον*. Secundi etiam versus initium mendosum est: vbi conueniret quidem hæc lectio, *εἰ δὲ τῶν*: sed verba illa *διηκῆσαι πεπεμαῖ* aliam quam-

piam mutationem poscere videntur. Manere præterea imperfectam sententiam in his verbis, *τὸ δὲ αὐτῶν νοῦτος ἀετῶν*, minime obscurum est.

P. 683. v. τῶν l. a.] Scribe *ὄρα τῶν ὄρων* &c.

P. 684. v. ἐξ ἡρώων l. a.] Muto *περὶ τῶν ὄρων* in *περὶ τῶν ὄρων*.

V. *λεπτοχάνα*] Pro *λεπτοχάνα* reponi *λεπτοχάνα* ex EVstathii autoritate, qui tradit ex Theopompo comico afferri *λεπτοχάνα* in ea significatione quam habet *λεπτοχάνα*: ipsumque huius comici locum, *βέλτας* l. c.] Scribe *αἰανθῆς ὄρα*. (cum addit. V. *περὶ* l. d.] Muta *ἢ* in *ἢ*.)

P. 685. v. *λίαν* l. c.] Locus hic prima quidem fronte videatur eiusmodi qui facile possit emendari, quod de sue tale quid ab aliis quoque dictum fuisse nemo nesciat: sed potest eius emendatio negotium facessere. præsertim quum interpretes particulam *νῶν* non vertant in *ῶν*, sed eam retineant. Vnus enim ita locum hunc reddidit, *Hinc est quod Stoicorum quidam dicant ὅτι σάρκα, hoc est, carnem nunc mortuam, fuisse κρέας, id est, carnem animatam: dum anima salis instar aspersa fuerat, quo illa perduraret atque constaret. Alter ita est interpretatus, Itaque Stoicorum etiam nonnulli carnem, tunc demum veram aiunt esse carnem quando anima salis instar per eam diffusa facit vt consistat & permaneat. Quare interpretationum vtraque longe aliud de sue dicit quam quod dici vulgo solet, nimirum animam illi esse datam vice salis. Videor autem mihi cum apud alios tum vero apud hunc ipsum scriptorem hoc de sue dictum legisse: sed quum locum quærere in præsentia non vacet, afferam Clementis Alexandrini, vel potius Cleanthis apud Clementem Alexandrinum, verba, *ὅτι καὶ κλέωθις φησὶν αἰετῶν αὐτοῖς ἔχειν τὴν ψυχὴν, ἵνα μὴ σαπῆ τὰ κρέα*. Quæ Cicero interpretatus est *De finibus bon. & mal.* lib. 5. Vt non inscite illud dictum videatur in sue, animam illi pecudi datum pro sale, ne putresceret. Plinius quoque idem refert: vbi scribit, *Animalium hoc maxime brutum, animamque ei pro sale datam non illepide existimabatur*. Vbi animaduertendum est eum dicere *Existimabatur*, tanquam vulgare dictum referentem. At quod Clemens Cleanthem eius autorem esse tradit, cum eo conuenit quod apud Plutarchum legimus, *τὸ Στωικῶν ἔπος*. Sed quomodo in verbis Plutarchi eadem inuenire poterimus quæ & in Clementis, in quancumque hæc formam mutemus? Equidem verba ista, *καὶ τὸ δόμενον*, cum illis conueniunt, *ἵνα μὴ σαπῆ*, sed in duobus illis accusatiuis *σάρκα* & *κρέας* hæere cogimur: sic tamen vt accusatiuus *ῶν* pro *νῶν* minime controuersus esse debeat, quod non solum veteris codicis autoritate sed iis etiam quæ modo protuli, confirmetur. Quod si quis meam coniecturam sed extemporaneam scire velit, duplicem esse illam sciat: nimirum vt legatur *τῶν ῶν σάρκα* & *κρέας*, (nisi malis *κρέας*) vel *τῶν ὄρων σάρκα* & *κρέας*. Sed neutram mihi satisfacere fateor.*

V. *λον ἐμπλήν* l. c.] In superioribus editionibus scriptum est *μολοῖς*: quæ vox in *μολοῖς* mutanda videri potuisset, (quum facillimus sit ex hac scriptura in illam lapsus) & de partibus genitilibus intelligenda, nisi in vet. exempl. legeretur *μολοῖς*.

P. 687. v. *αὐτῶν* l. a.] Genitiuus *αὐτῶν* suspectus est, simulque facit vt dubium sit an *αὐτῶν* mutari debeat in *αὐτῶν*.

V. *καυται*] Post *καυται* dele interpunctionem.

Ibidem] Superiores editiones habent *ἢ ὁμοῖος ἢ ἴσῃσι*, quam lectionem nemo (vt opinor) præferet isti ex vet. exempl. petita, *ἢ ὁμοῖος ἢ ἴσῃσι*, quam & mea editio habet (vt vides) nisi quod omisa ibi est particula *ἢ*.

V. *σάρκα* l. b.] Scribe *διόκουσαι τὸ νοπρόν*. Itrepsit autem ex Aldina editione hæc scriptura: quæ & paulo ante *τῶν ὄρων* pro *τὸ νοπρόν* habet.

V. *καὶ ἀρχῆς*] Scribe, *καὶ ἀρχῆς τῶν ἰσῶν τὸν ἡμετέρον ἐμπελασῶν προφῆς ἔρεθιν ἐρῶσται*.

V. *ἀλλοι* l. c.] Vide annon pro *περὶ τῶν* scribendum sit *παρόντες*: præsertim quum superiores editiones habeant non *περὶ τῶν*, sed *παρόντες*: qui accentus ex illo *παρόντες* remansisse credi potest.

V. *ἢ ἔδει* lit. d.] Verba hæc *τὸ ἢ τῶν* ex vet. cod. addita fuerunt.

V. *λίαν* l. c.] Pro *διηκῆσαι* (quod stare nullo modo potest) non dubito quin *δεκτικῶν* aut *δικηκῶν* reponi debeat. Si vox *δεκτικῶν* reponatur, (vt certe malo) genitiuus *τῶν* ad eam referetur: hinc vero *δεκτικῶν*, genitiuum illum accusatiuus *εὐαρμόστων* iungere oportebit. Sed fortasse de lectione illa priore, nimirum *δικηκῶν*, ne dubitare quidem nos finit hic paginæ proxime sequentis locus, (quauis non solum *δεκτικῶν* προφῆς, sed simul etiam *διηκῆσαι* ibi habeamus) in quo scribit, *τὰ μὲν εὐαρμόστων ἔχοντες ἢ δριμύτητα τὰ μὲν ἔκ ἔρεθιν ἀλλὰ δικηκῶν ἰμπετῶν τῶν δεκτικῶν μάρτυς ἢ προφῆς*.

V. πάριον l. e.) Hoc δηρὸν credible est sedem nominis δε- κῆν occupasse: sed aliam simul emendationem hic locus postulat. Ex vet. cod. tamen non aliud hic affertur quam ἔσπρω προ ἔσπρω.

P. 688. v. εἰ μή τις l. e.) Pro αὐτὰ scribendum videtur πῆ φυ- πῆ. quam lectionem ambo interpretes sequuti sunt. Vnus enim hanc comparisonem ita vertit, Quemadmodum in horto, quantumvis abundet aquis puteus, ni tamen plantas irriges de prompta aqua, sicire alimentoq, destitui eas necessum est: sic intra corpus in vnum locum contractis humoribus, nihil mirum si inopia siccateque reliquæ partes afficiantur, eatenus quoad resurgant & refundantur. Alter ita interpretatur, Sicut enim in horto, in quo puteus aquæ ditissimus sit, tamen nemine eam hauriente & rigante plantas, sicire & alimento destitui necesse est: ita in corpore, si humor omnis in vnum contrahatur licet, mirum non est indigere cetera & atere, donec is rursus diffundatur. Simul etiam κατὰ πῆ μιν, non κατὰ αὐτὸν, ab utroque legi videmus.

P. 689. v. αὐτὸν ποιοῦν l. b.) In Aldina editione legitur, πῆσι δ' ἔντων πῆρον ἄλλος πῆρος ἄλλας συμμετρίας ἔχοντων. quæ lectio in aliis editionibus ita mutata fuit, πῆσι δ' ἔντων πῆρον ἄλλων πῆρον ἄλλας συμμετρίας ἔχοντων, &c. sed fuisse aliter mutandum, ex vet. codicibus discimus, vbi cetera eodem modo scripta sunt, sed ἔχει non ἔχοντων. Adeo periculosum est ex coniectura quicquam in contextu immutare.

P. 690. v. εἰς ἀέρα l. d.) Repone πηλῆς. Est autem suspectum & verbum ὑποπλασθῆ.

V. ἀ μὲ l. f.) Pro ἢ existimo scribendum esse ἦ, neque aliud ad implendum quod spatii vacuum relictum est, desiderari.

V. ἦ ἔσπρω l. e.) Pro ἀκρόν κίριβι debere ἀκρόν, ex ipsius etiam Plat. sequentibus verbis constat: vbi scribit, αἰ εἰ ἀκρόν ἔσπρω χολικὸς λεπυλοῖσι τὸ ὕδωρ. Ceterum verbum μεμνημένος ad præcedentia pertinet. videturque post ipsum debere interpungi. ut αὐτὸ τὸ πῆ sit initium verborum alterius. Simul etiam ὀπὸ χειρῶν μιν scribendum esse crediderim: & ἔσπρω post πῆν μὲ οὐ.

P. 691. v. οὐδ' ἀήρ l. a.) Hic itidem πῆς ἀκρόν pro πῆς ἀκρόν, re- pone.

V. κῆ ἔσπρω l. d.) Scribendum videtur λεπυλοῖσι πῆτων. Pro ρηπίσις autem, non ausim reponere ἔρεπτις quod huius vocabuli significatio esse ab hoc loco aliena videatur.

V. νομῆν l. f.) Scribe ἐγκατέχευε θεοειστῶν.

P. 692. v. λακῆς l. a.) Scribe ἄρῆσιν.

V. Νίκευ l. b.) Scribendum puto Νίξος.

V. τῆ τῶ Articulum τῆ quædam editiones non habent: & sane superuacaneus esse videtur, sed fieri etiam potest ut locum alicuius verbi occupet, prat. imperfecti, tertia personæ, numeri singularis. Sic enim & αἰ ἐπίμπλαπ singulari pro plurali ἀνὲπίμπλαπ reponendum est.

V. ἐπεχρῶν Non video quomodo possit retineri genitiuus μιμουμένου, si de Nigro dicatur, (vt certe dici puto) & cum αἰ ἐπίμπλαπ iungatur. Vt enim hoc fiat, nominatio μιμουμένου vteadum erit: sed simul etiam alterum genitiuum in nominatium mutare oportebit. Crediderim autem primum quidem μιμουμένου mutatum fuisse in μιμουμένου, facili errore, deinde alium quempiam ψέρον itidem in ψέροντες vertisse. Aldina quidem certe editio eandem omnino quam & nostra, lectionem habet: at in cæteris genitiuus ille μιμουμένου in nominatium quidem mutatus fuit, sed pluralem: itidemque ex λέγοντες, quod habet Aldina, fecerunt pluralem nominatium ἐλέγγοντες. Ideo autem hi plurales nominatiui pro genitiuis illis singularibus repositi ibi fuerunt, vt cum ἀνὲπίμπλαπ conuenirent: quum tamen perpetam pro ἀνὲπίμπλαπ scriptam esse iam docuerim. Ceterum pro ψέροντες Aldina editio habet λέγοντες, illa autem ἐλέγγοντες, vt modo dicebam. Interpretes de ea quam sequor lectione assentiri mihi videntur. Vnus enim ita vertit, Niger cuius noster è literatio ludo domum erat reuersus præceptore vsus clarissimi nominis philosopho non ita diu. quo tamen ipso tempore (dum philosophus istud non reprehendit, aut castigat) imbiberat odiosa quædā mortiferaque, increpandi eius libertatem imitatione exprimens, & quibuscum conuersaretur refellere nulla non in re solitus. Alter autem ita hunc locum reddidit, Niger cuius noster à schola venerat, cum philosopho nobili non multum versatus temporis, sed tantum vt ex eo non obseruante disceret quod maxime is molestum aliis usurpabat: nempe vt studium eius omnia reprehendendi & quauis de re eos qui vna aderant suggillandi imitaretur. At in iis quæ paulo post sequuntur, vnus eorum rectam lectionem, quæ est ἐξουουχίσι, alter peruersam, nimirum ἐξουουχίσι, sequutus est. Id enim membrum cuius initium est in fine huius paginae, οὐτως, εἰ δὲ ματὰ πορῆς χη-

σάμενον λέγειν, &c. ille ita reddidit, Ita (si admittetis metaphoram) castrant vinum & effeminatum reddunt isti excolatores. Hic autem ita est interpretatus, Ita (si licet honesta translatione vti) merum vnguibus dispoliant (aiebat) & effeminant qui id diffundunt per colum. Habet autem hic lector exemplum vtilitatis quam interpretationum inter se collatio afferre illi poterit: vt non mirari debeat ambas huic editioni appositas fuisse.

V. εἰς τῶντες) Ambo interpretes legendum censuerunt ἀεῖ τῶντες, non ἀεῖ τῶντες, quod nimirum scriptura illa paulo post sequatur: sed in vet. cod. contra lectionem hanc, non illam, ibi quoque inueniri sciendum est.

V. λιχνείας l. c.) Pro λέγειν superiores editiones habent ἔχειν: (quod in ἐλέγγω mutandum Budæus existimauit) sed vet. cod. λέγειν, quæ lectio aptior est, quam verbum quo vtitur, non sit ἐλέγγοντες, sed simpliciter ματὰ πορῆς χημένον.

V. ἔχειν l. e.) Legitur etiam χολομῆσι. sed Pollux illam, non hanc, scripturam habet.

P. 693. v. ἀετὸς l. d.) Scribe potius δειπνήσις: alteram quidem certe lectionem (quam & Aldina editio habet) stare non posse constat, & aliam in eius locum reponi debere, quæcunque sit.

V. νον ἕσσο.) Pro δειπνήσις legitur etiam δειπνήσις: quum tamen quidam in δειπνήσις mutare maluerint, sicut & ἕσσοκαφισμοῖ in ἕσσοκαφισμῶ. At vero ἀποκρούσις ne ego quidem mutare ἡ ἀποκρούσις dubitauerim.

V. πῆσις l. f.) Malim ἀγρίαις scribere.

P. 694. v. δόκει l. a.) Decesse puto substantiuum λιμὸν post δειμῶσιν.

V. πῆσις Αἰολ.) Scribendum videtur, οὐδ' βούλιμον, ἀλλὰ πύλιμον, ὃ πύλιμον, πῆσις ἰνομάζομεν. Quum enim dicat eos β veterem π solitos, ex βούλιμον fecisse πύλιμον credibile est. Vicissim tamen (neque enim dissimulare volo quid scrupulum mihi iniiciat) si quum πύλιμον dicebant Aἰολες, id ipsum significabant quod cæteri Græci quum βούλιμον dicerent, non immerito quis miretur et yam illi vocabulo dari quod huic conuenire nullo modo possit: adeoque aliam vocabuli πύλιον emendationem desideret.

V. κῆσιν l. b.) Reponendum videtur δειπνήσις pro δειπνήσις: atq; ita & Budæus legendum putauit. Verfu autem proxime lequente λόγων veram lectionem esse arbitror.

P. 695. v. λιμὸς l. a.) Pro λιμὸς quidam reponunt χημὸς.

V. ἔσπρω l. c.) Veram lectionem ego quoque esse puto κατὰ τὸ πῆρον ἀράμοις, &c. Sed & verbum παρελθεῖν suspectum est.

V. πῆσις) Scribendum potius, ἔσπρω πῆσις ψυχρότητα.

P. 696. v. δι' ὄλου l. a.) Pro ψέρον reponere ὄψιν, ex vet. cod. vnde petita est & illa lectio, ὡς τε δειπνήσις πῆσις ἀπὸ πῆσις. superiores enim editiones habent, ὡς τε δειπνήσις πῆσις ἀπὸ πῆσις.

V. δειπ) In præced. editionibus deest hoc substantiuum συστασις: pro quo quidam οὐσίας scribendum putauerunt.

V. σκληρῶ) Pro μέτρα in quodam vet. cod. legitur ἐμμετρα. ex quo & καρύνητα repositum hic fuit pro βραχύτητα, quod in πρᾶχῆτα quidam mutauerunt. Videntur autem & aliqua verba in hoc membro desiderari, id eoque esse incohærens oratio.

V. πορῆς l. b.) Scribe, ἀλλὰ δι' ὁμοιότητα πῆσις μερῶν εὐαρισμῶν ἔσπρω.

V. κηλίδας l. d.) Remansit ex Aldina editione vox ista ζεαμματίας: pro qua vel ζεαματίας, vel alia huiusmodi reponi debet.

P. 698. v. οὐπῶσι l. a.) Scribe οὐπῶσι.

V. πνύμα l. d.) Quidam hic reponunt πύμας.

V. λικανίω, ἴνα π. l. e.) Versus integer Homeri est hic Odyss. libro χ. Οὐδ' ἀπ' ἀσπασσον μάλιν τῆμε χαλκωάρια. Illa autem verba πῆσις λικανίω ἐσθῆτα, ex alio sunt loco.

P. 699. v. Πίνειν l. a.) Ex Athenæo hb. i. scribe, ἴνα πῆσις τὸ κυνὸς τῆ πνύμονα ἔκλυον φορῆ.

P. 700. v. καὶ τῶ l. d.) Scribe potius ἠρύγγιον. Alibi ἠρύγγιον appellat: Aristoteles autem & ἠρύγγιον vocat, Plinius aruncum.

P. 702. v. λαίπται l. c.) Scribendum videtur, ὄθεν λελέχθαι πῆσις. vel ὄθεν ἔλελέχθαι: aut ὡς τε λελέχθαι. Legi etiam posset λελέχθαι οὐδ'. Sed quæcumque harum lectionum quis eligat, expungenda fuerit interpunctio post πῆσις.

P. 703. v. δόσαν l. d.) Deest verbum εἶναι, aut aliud huiusmodi.

P. 705. v. θρασυο. l. b.) Scribe, ὡς πῆσις λέοντες.

V. Διόνυσον) Deest infinitiuus post Διόνυσον, nisi ita legamus, τῆ Διόνυσον παραρρηθῆν. ἔδει γὰρ πῆσις. alioqui verba hæc, ἔδει γὰρ πῆσις parenthefis nota includenda erunt. In sequentibus vero aut mutanda est lectio, aut aliquid deesse dicendum est: nimirum ante hæc, νῦν οὐδ' ἀμνημονῆν εἶναι.

V. πάλιν l. d.) Repone πῆσις πῆσις. Affert autem eosdem ver-

fus & in aliis duobus locis, nimirum in libro περὶ ἡθικῆς ἀρετῆς, & in eo quem περὶ δυστοπίας inscripsit.

V. περὶ ἡθικῆς ἀρετῆς.] Scribe ἀπελοδουουσαι. P. 708. v. αὐτῶν l. c.] Hinc potest superioris cuiusdam loci emendatio confirmari, ubi σὺν ναοῖ, & σὺν βασιλεῖ, pro σὺν ναοῖς & σὺν βασιλεύσι scriptum erat. Habent tamen & hic eundem errorem superiores editiones.

P. 711. v. τοῖς ἄλλοις l. a.] Muta περὶ μνησιν in περὶ μνησίν. P. 712. v. ὁμοεικῶς l. c.] Scribe ἰσομετρίαι & ἰσομετρία. Sic post legitimus ἰσομετρία ἰσομετρίαι σὺν ἰσομετρίαι.

P. 713. v. κορυφαίαν l. c.] Reponendum est κορυφαίαν. P. 714. v. ἀντιπῶν l. c.] Interpunge post Διόνυσον, non post αὐτῶν. V. οἱ ἄλλοι l. d.] Scribe καὶ ἀντιπῶν. V. ἀμείνων lit. e.] Reponendum esse videtur ἀπλοῦς, aut ἀπλοῦς, sed illud malo.

P. 715. v. παρὸν l. c.] Scribe παρ' οἶνον pro παρὸν. qui error supra quoque emendatus fuit.

V. λίαν.] Legendum est ῥέμωδες. V. ἔπειτα l. e.] Muta Σεραφικὸς in Σεραφικός. V. ὁμοεικῶς l. f.] Scribe ἰσομετρία.

P. 716. v. ἀλλὰ l. a.] Videtur reponi debere ὁμοεικῶς. P. 718. v. ἀπὸ δὲ l. a.] Lege potius ἡγεμονίαν. V. ἡ ἐκείνη.] Scribe κείνη: ut ita legantur hi duo fenarii, Πλήθους γὰρ τῆς κείνης διέξοδος, Θήλειαι ἄρῃ, πλὴν ὅταν παρ' ἡλικίας.

V. ὁμοεικῶς l. b.] Quidam hic reponunt οὐσίας pro θυσίας. V. ἰσομετρία l. c.] Scribe ἰσομετρίαι.

P. 720. v. ἀπολιπὼν l. b.] Pro οὐσίας aliquid reponendum est adiectivum quod cum ἀπολιπὼν conveniat. Vide num ἀπὸ πᾶν vel ἀπὸ πᾶν scribi debeat, quanvis nullum hęc alterius scripturę vestigium habeant.

P. 721. v. ὁμοεικῶς l. a.] A quibusdam affertur ista lectio, haud scio unde, πλὴν ἀπὸ τῆς ἰσομετρίαι, & c.

V. πῶς τὸ φωνίον l. c.] Scribe potius μέγιστον ἀπὸ ἀφαιρέσεως. P. 722. v. ἀπὸ τῆς l. a.] Vide num πῶς scribi debeat. P. 725. v. νέκυσσιν l. b.] Repone ἀπὸ τῆς ἀπῆρας πίστες. V. ἰσομετρία l. c.] Non dubium est quin scribi debeat μετῶν pro διῶν. Nam legitur quidem & διῶν apud Homerum, sed non in ea cuius meminit Plutarchus significatione, nimirum pro βάλαι. At τὸ μετῶν exemplū habemus & in illa notissima comparatione, ἡ δὲ ὁμοεικῶς ὅτι τῆς ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικα μίσην Μηνίς, ἢ Κείνη.

P. 726. v. δειπνῶν l. a.] Scribe ἔπειτα. V. ἀπολιπὼν l. b.] Aliqua hic verba deesse puto. V. φρονία l. f.] Scribe, ἀπὸ τῆς ὁμοεικῶς ἰσομετρίαι. Item Παῖμα.

V. πῶς τῶν.] In superioribus editionibus scriptum est ἔπειτα σὺν σεραφίαι. qui accusativus potius retinendus esse videtur, mutando ἔπειτα in ἐκείνη: quum id exemplo confirmari possit. Legimus enim ἡ, circa principium, ἔκτωρ δὲ Ἡρόντα βάλ' ἐγχεῖ δὲ θυοῦ ἡ ἀπὸ τῆς ἰσομετρίαι, ubi ipse etiam Eustathius σεραφίαι esse tradit περὶ σεραφίαι εἶδος.

Ibidem.] Scribendum esse videtur, τὸ ἰσομετρίαι, δέρον. Item δέρον, potius quam δέρον: si in δέρον mutare non audeamus. P. 727. v. λαοῖ l. a.] Repone εὐσκόπως. P. 728. v. ἡ ἐκείνη l. b.] Muta ἀπὸ τῆς ἰσομετρίαι in ἀπὸ τῆς ἰσομετρίαι.

V. μάταια.] Post ἔπειτα expunge interpunctionis notam. V. ἀπολιπὼν l. c.] Acrius, ut opinor, in ἐπὶ ἢ statueretur sequentis problematis initium. alioqui enim orationis curtus

Hęc sunt, lector, quę in aliquot Plutarchi optiscula in Latinam linguam à me versa, pariterque in Symposiaca problemata, annotare visum est. In reliqua nihil nunc annotavi, non quod in ea aut saltem eorum pleraque nullas ex veteribus libris vel ex coniectura emendationes haberem, præter eas quę ipsi (ut vulgo loquimur) contextui adhibitę fuerunt: sed quod multo plurium & meliorum spes mihi facta esset: quę si non vana fuerit, nõ minus illas quam istas tecum communicabo: simulque & aliorum quorundam opusculorum interpretationes iis quę nunc edo, fortassis etiam aliquid lucubrationum in hunc scriptorem, adiungam. Interim autem si editionem meam cum superioribus conferas, tuo desiderio magna ex parte iam nunc satisfactam esse, nisi me animus fallit, dicturus es.

Iam igitur ad ea veniens de quibus me hic verba esse facturum sum pollicitus, pauca primum de hoc nostro scriptore iis quę in præfationibus à me aut aliis dicta fuerunt, adiciam. Deinde de his eius opusculis, & de mea distributione illorum in certos tomos. Postremo nomina multorum qui intercederunt, ex quodam veteri catalogo proferam: prius tamen de iis quorum & alibi fit mentio, loquutus.

SCRIPTOR hic nomen suum quibusdam opusculorum suorum locis appotuit, tanquam aliud agens, ut in libello ἐπεὶ ἔπειτα πολυπνεύτων legimus, καὶ μετὰ οὐδὲ μετὰ Πυθίαν λειτουργίαν ὡς πολλὰς Πυθίαιδες ἀλλ' ἕκαστος, ἰκανὸς δὲ Πλοῦταρχος πῶς τῶν ἀπὸ τῆς ἰσομετρίαι καὶ κορυφαίαν. Sic etiam libellus περὶ δειπνῶν ἰσομετρίαι in duobus locis vicinis vel potius contiguis ipsum habet, ἔπειτα οὐδὲ ἀπὸ τῆς ἰσομετρίαι ἀπὸ τῆς ἰσομετρίαι λέγειν περὶ ἐμοῦ, μήτε γερωνίαι

interiecto problematis titulo intetrumpitur.

P. 730. v. περὶ τῶν l. a.] Scribendum est ἐπιγενομένης. P. 731. v. ἀλλ' ἀπὸ l. c.] Si legamus πῶς εἶς, habebimus & secuti di fenarii principium: vel potius secundum fenarium integrum, si mutetur ἰσομετρία.

V. πῶς l. f.] Scribe ἔπειτα. V. πῶς.] Legendum est τὸ ἰσομετρίαι, ut pag. proxime præcedente: nisi & ibi mutandam esse scripturam putemus.

P. 734. v. πῶς l. e.] Repone ζῆν. P. 735. v. τῶν σὺν l. a.] Tolerabilius esset ἀλλὰ quam ἀλλὰ: sed ramen ita ut ne hoc quidem plane satisfaciatur.

V. πῶς l. d.] Videntur hęc esse legenda in genitivo, χλωεῖς & φλοῖνες, & ἢ ἰσομετρίαι ἡγεμονίαι.

V. πῶς lit. e.] Ex πῶς vel πῶς vel πῶς faciendum esse videtur. Supra quidem certe, nimirum initio habes πῶς, sed factum ex πῶς. Repone autem & γλυκύς: quanvis alteram scripturam habeant iidem superiores editiones.

P. 736. v. μόνος l. d.] Quidam particulam σὺν deesse putant ante πῶς. Vnus autem interpretum σὺν δὲ ζῆν etiam videtur mutare in ἀπὸ τῆς: ita locum hunc reddens, Cum Diogenio forte comparata pueros tenebatur producere concertatum ephebos. Caterum & pro Διογηνίω nonnulli Διογηνίω scribendum existimant: quod nomen in aliis huius operis locis legitur.

V. ἀλλὰ l. f.] Neque hoc participium οἰομένου, neque aliud eius loco habetur in Aldina editione: at in quibusdam aliis habentur duntaxat participii alicuius reliquię, ut ita loquar. Legitur enim ita, ὁμοεικῶς ἀπὸ ἀλλοκονοῦ ὀμμένου ὁμοεικῶς. Sed ego ex ἡμῖν faciendum potius λεγομένου vel νομομένου vel tale quid existimo quā οἰομένου. licet hęc lectio ex vet. exempl. affertur. Neque enim puto Plutarchum dicere voluisse Prolemaum hoc existimasse, sed alios potius ita iudicasse. Præterea ante ἀπὸ τῆς aliqua deesse puto.

P. 737. v. τῶν l. a.] Pro εὐδυσκοπῶν aliud vocabulum reponi debere arbitror. Quidam ζῆς σκοπῶν reponendum censuerunt: quę lectio mihi non displicet. Caterum initio huius membri post ἀπὸ τῆς, desiderari puto articulum ος, qui iungatur cum ἔπειτα.

V. χλωεῖς l. f.] Scribe ὁμοεικῶς ἀπὸ βούλη. Pag. 738. v. πῶς l. c.] Affertur & hęc lectio huius loci, ἀπὸ τῆς φωνίαι, ὀνομασθῆναι τὸ ἀπὸ τῆς φωνίαι ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς.

V. λόγους lit. c.] Legendum videtur, πῶς οὐδὲ, (ἔπειτα) οὐδὲ σὺ, & c. cum interrogationis nota.

V. καλοῦ l. d.] Repone ὁμοεικῶς ἡμῶν. V. τῶν.] Plutarchum scripsisse puto λόγους ὀνομασθῆναι.

V. ἀπὸ τῆς l. e.] Delendus videtur nominativus ἀπὸ τῆς, & aliter πῶς in accusativum πῶς esse mutandus.

P. 739. v. μαθητῶν l. d.] Scribe καὶ ἀπὸ τῆς καὶ ἀπὸ τῆς. Pag. 740. v. καὶ lit. d.] Acrius huic loco erit infinitivus εὐσκόπων.

Pag. 742. v. ἰσομετρία l. f.] Fortasse σὺν ἰσομετρίαι ἢ ἐπὶ πῶς, vera est huius loci lectio.

Pag. 743. v. ἢ ἢ lit. d.] In Aldina editione est πῶς: pro quo alia repofuerunt εὐπῆρας, sed ex vet. cod. petitum est illud τῶν ψυχῶν.

P. 745. v. ὁμοεικῶς l. c.] Quidam reponendum putant, ἢ ἰσομετρίαι: quod mihi parum probatur.

ὁμοεικῶς ἢ ἰσομετρίαι ἢ Πλούταρχον, ἢ λέγειν ὅτι Πλούταρχος ἔστιν ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς, εὐμῆτολος, εὐχρηστος πῶς ὀνομασθῆναι τὸ ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς. (ubi obiter etiam obleruare debemus, eum de se tanquam ab illis pravis moribus abhorrente loqui) Quintetiam γαμμοῖς ἀπὸ τῆς ἰσομετρίαι προηγίται, Πλούταρχος, ἰσομετρίαι ὁμοεικῶς εὐπῆρας, ἢ ἰσομετρίαι. & vni τῶν ἀπὸ τῆς ἰσομετρίαι itidem, Πλούταρχος τῆς γαμμοῖς εὐπῆρας.

Patria suę meminit cum alibi, tum vero in Probl. Romanis, δὲ ὁμοεικῶς ἢ ἰσομετρίαι ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς. Item in libro De fortuna Romanorum, ὁμοεικῶς ἢ ἰσομετρίαι ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς. (Quo in loco editiones Aldina & Germanica & alia quędam habent Χερωνεία cum ἰσομετρίαι, sicut Χερωνεία ab Agathia scribi videmus in epigrammate quo eum celebravit) Alibi autem suę gentis nomen commemorat, ut in illo Rom. quaestionum libro, ὁμοεικῶς

ἡδὲ παρ' ἡμῶν ἐν Βοιωτίᾳ, &c. Et in libello περὶ ἀποκοφῆς priore, τοῖς γδ Βοιωτοῖς ἡμῶς οἱ Ἀθηνοὶ, ὁ παρὶς ὁ αἰσθητῶν καὶ ἡλιθίων, μά- λιστα δὲ τῶν ἀδελφῶν, ἀποσηγορεύον. Quilibet possent alioqui falso illi adscripti videri. ac ne hoc quidem fortassis ad asse- rendos illi eos satis esse potest. Caterum extat eius ad suam uxorem Ἐλεμωθητικῶς, cui suum nomen eum præfigere, paulo ante dixi. Alicubi Lampriæ aui sui & Nicarchi proavi men- tionem facit. Præceptoris autem sui Ammonii meminit in commentario De discernendo amico ab adulatore: ὁ δὲ ἡμέτε- ρος κατήγητος Ἀμμωνίος, ὁ δὲ διλητὴ δὲ τελεῖν, &c. In quorundam opusculorum principis amicos compellat cum alios, tum ve- ro Sossium Senecionem & Fundanum, sed Sossio vitas etiam dicit: eumque intimum fuisse varii loci testari videntur.

Sub multis imperatoribus vixit. Neronis turpissimā men- tionem facit in Antonio, ὅτι ἀρξῆς ἐφ' ἡμῶν, ἀπὸ πινυε πλὴ μνηστῶν, ὁ μικρὸν ἐδέξην ὑπὸ ἐμπληξίας ὁ ἄσπερος αἰσθητῶν πλὴ Ρω- μαίων ἡγεμονίαν. Traianum autem μάλιστα αὐτοκρατορῶν vocat, eum compellans initio suorum Apophthegmatū, ὁ μέγιστος ἀ- ποκοφῆτορ Καὶ ὁδὸρ Τραϊανῶν. Domitiani meminit in Rom. quaestio- nibus, ἀλλὰ ἐφ' ἡμῶν ἐπὶ τρεφῆν ὀνηχθεῖς Διμήτιος. Meminit & in Politicis præceptis, οἷα Πιργαμίονος ὅτι Νέρωνος κατέλαβε ἀποκοφῆ- τα, ὁ Ρόδοις ἐναγχοῖς ὅτι Δομητιανῶν. Meminit eius & in quodam Vitarum loco, vel potius in quibusdam locis.

Stylum habet sibi quodammodo peculiarem, & verba quæ aliis significantiora sunt, potius confectatur quam quæ ele- gantiora. Sed de phrasi eius alibi dicendum mihi erit. hoc v- num addere nunc libet, eum in vŭ quorundam vocabulorū quæ poetica sunt, videri mihi Xenophontem imitari voluisse.

Latinae linguæ mediocrem duntaxat peritiam consequitū fuisse Plutarchum, ex his quæ initio vitæ Demosthenicæ scri- bit, colligimus. Sed certius etiam argumentum huius rei ha- bemus in quibusdam vocum Latinarum interpretationibus quas affert. Fieri tamen potest vt alicubi non illi sed librario imputari debeat: veluti quum in Ciceroe scribit, βέρβρω γδ οἱ Ρωμαῖοι τὸ ἐπιτημημένον χοῖρον καλοῦσι. hic enim nisi a librario om- missam fuisse particulam negatiuam μηδὲν dicamus, magna in- scitiæ Plutarchum accusare cogemur, qui ne vulgaris quidem vocis significationē intellexit. Alio autem modo in quodā Horatii loco peccauit, vbi quæ ex vulgi persona dicit poeta, il- lum ex sua dicere arbitratur. Quæ de re obiter monui in meo Thesaurō Græcæ linguæ, in verbo ὀπφωδῶν: quo ibi vitatur.

IN OPVSCVLIS quibusdam argumenta iam à philo- sophis nonnullis tractata, seruatis eum iam istdem titulis, tra- ctat. Nam quod attinet ad libellum cui primus datur locus, περὶ πείσαν ἀσχηθῆς, Chrysippum eadem de re scripsisse ex Fa- bio quoque discimus: lib. 1. cap. 19. Chrysippus (inquit) in præceptis de liberorum educatione compositis. Sic etiam libellus secundus titulum eundem habet cum vno ex iis quos Diog. Laertius Chrysippo tribuit, nisi quod τὸ νέου nulla in eo fit mētio. ita enim inscribitur, πῶς δὲ παιδιῶν ἀκούειν. Quin- etiam περὶ εὐθυμίας quidam ante eum differuerant. Sic περὶ τὸ εὐθυμῶν ἐπιτημημένον fuisse tractatum ab aliis, viderur ex Hermogene posse colligi, apud quem est caput περὶ τὸ ἀεπα- χθῶς εὐθυμῶν ἐπιτημῆν. Sunt etiam nonnulla opuscula in quibus si non idem argumentum tractauit quod à philosophis aut a- liis tractatum fuerat, ex eo saltem occasionem sumpsit. Ver- bigratia, quum inter philosophos varie agitatū esset εἰ αὐ- τάρκης ἢ ἀρετὴ περὶ εὐδαιμονίαν, ipse vicissim disputat εἰ αὐτάρκης ἢ κακία περὶ κακοδαιμονίαν.

Habent autem ἄλλοι βίοι huius ipsius scriptoris plerof- que locos qui pro argumentis quæ in opusculis tractantur, faciunt. Exempli gratia quidam eius locus περὶ ἀλυτίας differen- tis habet nonnulla cum illis quæ in libello περὶ εὐθυμίας scribit, optime conuenientia. Alius (ex iis quorum nunc recordari possum) quædam ad librum περὶ δεισιπίας, alius quædam ad com- mentarium πῶς αἰεὶ διακρίνει τὸ κάλαρα τὸ φίλου pertinentia.

Libellorum quorundam tituli paulo aliter scripti inue- niuntur apud eorum nonnullos qui aliquod inde testimo-

nium proferuat. Quinetiam ipsemet librum qui κεφάλαια Ρωμαῖκὰ vocatur, aliter nominat in Camillo, nimirum αἰτίαι Ρωμαϊκῆς vel potius περὶ αἰτίων Ρωμαϊκῶν. Itidemque in illo cu- ius memini catalogo vocatur αἰτίαι Ρωμαϊκῆς, subiungiturque, non αἰτίαι Ἑλληνικῆς, sed βαρβαρικῆς. Alioqui certe non temere mutandam in illis titulis scripturam nostram censuerim: mu- tandas quidem certe nonnullas eorum interpretationes La- tinas esse dixim, quippe quæ aut argumentum non satis de- clarent, aut etiam aliquid ab eo alienum præ se ferant.

Multo autem plures libros scripsisse Plutarchum, non so- lum ex catalogo quem huic sermone subiungam, sed etiam ex variis vtriusque linguæ scriptoribus cognosci potest. Atque adeo de nonnullis eius ipsius testimonium extat: quorum est is quem περὶ τῶν ἡμερῶν inscripserat. Huius enim mentionem in Camilli vita facit. Meminit & quarundam vitarum à se scriptarum, quæ minime extant: vt docebo in calce annota- tionum in vitas. Sunt autem celebres inter eos qui amissi sunt libros, σρωματεῖς, vnde Eusebius Euang. præparationis lib. 1. locum quendam sententias philosophorum περὶ τῆς τοῦ παντός συστάσεως complectentem affert. Et multa quidem eorum quæ ibi traduntur, conueniunt cum illis quæ leguntur in libro qui περὶ τῶν ἀφισκῶν τῶν τοῖς φιλοσόφοις inscriptus est: sed tamen ita vt non eadem sint. In eo quidem certe catalogo quem huic sermone attexere decreui, legitur, σρωματεῖς ἰσοελοῖ, ποιητικῆς, ἔξ, ἔνοι δὲ, ἔξ. Ex amissorum Plutarchi librorum numero sunt & isti apud Stobæum, Κατὰ ἐνθυμίας, Ἐπερ ἐνθυμίας, Ὅπ καὶ γυναικῶν περὶ εὐθυμίας, & aliquot alii. Apud Gellium, Ὅπισσι ψυχῶν καὶ σρωματῶν ἀνθρώπων, περὶ εὐθυμίας καὶ ἀρετῶν διαφορῶν. Item Περὶ ψυχῆς. Quoniam autem reliqua librorum amissorum nomi- natim ex his ipsis scriptoribus, partim ex aliis qui itidem partim extant, colligi à quolibet possunt, iam nunc ad ea quæ ex illo veteri catalogo excerpti transeo.

Ὀμηρικῶν μακετῶν βιβλία σ. Εἰς Ἐμπροκλήα βιβλίον. Περὶ τῆς πύλης ἰσίας βιβλ. ε. Περὶ τῆς εἰς ἐκείτηρον ὀπφρησῆος βιβλ. ε. Μύθων βιβλ. γ. Περὶ ῥητορικῆς βιβλ. γ. Περὶ ψυχῆς εἰσαγωγῆς, βιβλ. γ. Περὶ ἀδύστων βιβλ. γ. Ἐκλογή φιλοσόφων, βιβλ. β. Πό- νεον εὐρυχοῖα, βιβλ. γ. Πολιτικῶν βιβλ. β. Περὶ Θεοφραστῶν περὶ τῆς κροῖς. Περὶ παρμηνῆς ἰσοελοῖ, βιβλ. σ. Παροιμιῶν βιβλ. β. Τῶν ἀελοπύλων ποιητῶν βιβλ. η. Σωσικῆς, βιβλ. κ. Περὶ δικαιοσύ- νης, περὶ Χρυσίππου, βιβλ. γ. Περὶ ποιητικῆς. Φυσικῆς ὀπφρησῆς βιβλ. ε. Σρωματικῆς ἰσοελοῖ, ποιητικῆς, ἔξ. ἔνοι δὲ ἔξ. Περὶ τῆς μίας τῆς πύλης τὸ Πλάτωνος ἀκαδημίας. Περὶ τῆς διαφορῆς τῶν Γυρρῶν εἰων καὶ ἀκαδημαϊκῶν. Περὶ τῆς γυναικῶν καὶ Πλάτωνος τὴν κόσμον. Ποῦ εἰσιν ἀδύστω. Πῶς ἡύλη τῆς ἰδίων μετεωρίων. Ὅπ τὰ ἀσύματα πύθ. Ἐπερ τὸ Πλάτωνος Θεαγῆους. Περὶ μαθητικῆς, ὅπ τὸ σῶς καὶ τῶν ἀκα- δημαϊκῶν. Πόπρον ὁ περὶ αἰσθητῶν ἢ ὁ ἀπὸς ἀμείνων. Περὶ σπη- θίας, περὶ τῆς Στωικῆς. Πρὸς τὴν τὸ Ἐπικύρου ἀκρόασιν, περὶ τῶν. Πρὸς Βιθωτικῶν, περὶ φιλίας. Ἀμμωνίος, ἢ περὶ τῆς μὴ ἡδύς τῆς κακίας σιωπῆς. Εἰ ἀρετὴ ἢ ῥητορικῆ. Περὶ ὀργῆς. Πῶς δὲ τῆς ῥολοῖς γυ- μνάσματος χοῖται. Περὶ ἰδίων σώματος. Περὶ φιλοσοφίας. Αἰτίαι τῶν ἀελοπύλων διανομητῶν. Εἰς τὰ Νικάνδρου θηλακῶν. Πῶς κελουδμῶν πλὴ ἀληθῆ ἰσοελοῖ. Ἐπερ τῆς Φαλακῆρον, περὶ φιλίας ὁ ἀλλοῦ δὲ, περὶ φίλων χησῶς. Περὶ τῆς ἐφ' ἡμῶν, περὶ Ἐπικύρου. Σχολαὶ ἀκαδη- μαϊκῆς. Πῶς αἰεὶ ἐν σρωματικῶν φιλοσοφῶν ὀργῶν δόξαν διαφυροῖ. Περὶ κροῖς τῆς μητρῶς τῶν θεῶν. Περὶ τῶν παρ' ἀλεξανδρουῖο παροιμιῶν. Περὶ ἡμερῶν. Περὶ ἀεργίας. Περὶ τῶν Γυρρῶν δικαίτητων. Ἀπελων λύσης. Χρησῶν σιωσῶν. Περὶ ἀλυτίας. Περὶ γυμνα- σμάτων. Περὶ τῆς Γυρρῆ στωπῆν. Περὶ Ἀπεργίας. Περὶ τῆς εἰς Τροφῶν κατὰβάσις. Περὶ τῶν περὶ φιλοσοφῶν, καὶ τῶν ἀπ' αὐτῶν. Περὶ ὕλης. Ἀγλιῶς παιδεία. Περὶ Κυρῆναιαν. Ἀπλο- γία τῶν Σωκράτους. Περὶ Σωκράτους κατὰ ψήφισῶς. Περὶ γεωγράφου. Διαλέξεις περὶ τῶν δίκων κατηροῦν. Περὶ χερσῶν. Περὶ πόλεων κλισῶν. Περὶ τῶν σιωσῶν. Τῆς ἀελοπύλων. Περὶ τῶν Πλά- τῶν δαδάλων. Προτρεπτικῶς περὶ νέον πύσιον. Περὶ ψυχῆς. Εἰς ἀπεργῆς ὁ περὶ πύτων ἐπίχων. Περὶ φιλοσοφίας. Περὶ σιωσῶν. Πῶς δὲ ἀκακῶν μάχων. Προτρεπτικῶς εἰς Ἀσκληπῶν Περραμῶν. Περὶ κροῖς τῆς ἀελοπύλων. Πρὸς τῶν ἔξαπατῶν περραμῶν. Πρὸς τῶν δὲ τῶν ῥη- τορικῶν καὶ φιλοσοφῶν, Περὶ ποιητῶν. Τῆς Πλάτωνος τίλος.